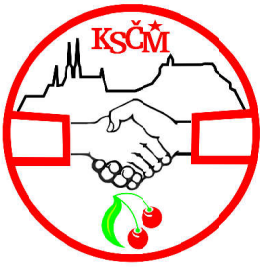

BRNĚNSKÝ LEVICOVÝ OBČASNÍK

ECHO

www.kscm-brno.cz • www.facebook.com/kscmbrno • ročník 26 • číslo 2 • 9. února 2017

JEDNALY ČLENSKÉ SCHŮZE

Od října do poloviny letošního roku probíhalo, nejen v Brně, jednání členských schůzí základních organizací strany. KSČM tak zahájila primární volby pro podzimní volby do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky. Na programu schůzí bylo zhodnocení činnosti své základní organizace v uplynulém roce s důrazem na otázky členské základny i stanovení úkolů pro rok letošní. Je příznačné, že tím hlavním tématem tedy byly volby, ať už ty loňské – krajské, nebo letošní – parlamentní.

Právě poučení z průběhu a výsledků voleb do krajského zastupitelstva se stalo východiskem pro předložené zprávy a především diskusi na členských schůzích. Samozřejmě na tomto místě nelze uvést všechny názory, jež na schůzích zazněly. Uvádím tedy jen některé, dle mého názoru zásadní a převažující: Bez výjimky všechny členské schůze vyjádřily zklamání nad dosaženými volebními výsledky a snažily se dobrat jejich příčin.

Zazněla i celá řada námětů, ale i připomínky, třeba k centrálně distribuovaným materiálům, které neměly dostatečnou schopnost působení na voliče, k práci krajského volebního štábu a kandidátům z jiných okresů, kteří se v Brně v podstatě neprezentovali, k ústřednímu výboru. Pro parlamentní volby zaznívá z jednání členských schůzí potřeba vyvinout větší úsilí při propagaci strany, využít nová a různá hesla, přepracovat volební program, aby se zásadně lišil od volebních programů ostatních stran a hnutí. Aby to byl program hodný komunistické strany. Je doporučováno zajistit již nyní permanentní volební kampaň formou seznamování veřejnosti s prací KSČM nejen na centrální, ale i komunální úrovni a podílu jednotlivých zastupitelů i budoucích kandidátů. Zkvalitnit a zintenzívnit výstupy strany směrem k veřejnosti. Ve mnoha zprávách i diskusi zazněla v souvislosti s průběhem podzimní volební kampaně kritika směrem ke krajskému a ústřednímu výboru s požadavky sebereflexe ve vztahu k volebním výsledkům. Mnohokrát zazněla kritika ÚV za prvotní postoj (vyjádření) k výsledkům voleb, názor, ztráta pozice KSČM zapříčiněna zkorumpováním dobrým bytlem, KV byl kritizován v souvislosti s průběhem volební kampaně.

Zazněly i náměty pro tvorbu volebního programu. Škoda, že teze volebního programu schválil ÚV až v prosinci, a diskuse která k nim proběhne na městské konfe-

renci se nebude moci opřít o konkrétní názory jednotlivých členů, o stanoviska základních organizací vyjádřená na jednání členských schůzí.

Zprávy obsahovaly i konkrétní návrhy na kandidáty pro parlamentní volby, což mělo odraz i v diskusi. Požadavky, aby napříště již nekandidovali stále stejní, byť ve své práci úspěšní soudruzi a soudružky, tedy omezit mandát poslanců na 2 volební období nebyl zdaleka ojedinělý, stejně jako návrh omezit kandidáty věkem 65 let. V této souvislosti jednoznačně převážila podpora brněnským kandidátům umocněná skutečností, že Brno již 11 let nemá svého komunistického poslance i faktem, že v Brně žije celá třetina všech voličů kraje. V tomto smyslu je signál vyslaný městské a krajské konferenci i výkonnému výboru ÚV zcela jednoznačný.

Je třeba konstatovat, že ČS projednaly stanovené obsahové i kádrové zadání a splnily tak svůj cíl. Současně je třeba zdůraznit, že se nebyvale zvýšil počet připomínek k vyšším stranickým orgánům. Kladně je třeba hodnotit, že ČS vyjádřily odhodlaní aktivně se podílet na stranické práci v dalším období, především úkolů v souvislosti s parlamentními volbami. Cenné jsou všechny názory, které na nich zazněly. Je třeba, aby si to s plnou zodpovědností uvědomili jak delegáti městské a krajské konference, tak funkcionáři a členové stranických orgánů, městským výborem počínaje a ústředním konče. **Aleš Růčka**

K jednání

Zastupitelstva města Brna 31. ledna 2017

Pod pořadovým číslem 93. byl zastupitelům předložen materiál **Návrh směny nemovitostí pro účely realizace investičního záměru „Atletická hala CAMPUS“**.

Na některé možné problémy spojené s touto směnou upozorňovali zastupitelé za KSČM veřejně předem (např. Haló noviny). Zastupitelům se zdá být problémový předložený návrh směny pozemků v městských částech Brno-střed, Bystrc a Starý Lískovec za pozemky pro stavbu lehkooatletické haly Campus pro 2000 sedících diváků o rozměru 110 x 74 m a na výšku 17 metrů, která má vyrůst vedle univerzitního kampusu při silničním sjezdu do pisáreckého tunelu. Atletická hala je investicí několik desítek milionů korun, za pozemek chtějí jejich nynější vlastníci přes 79 milionů Kč. Není jasné co bude stát případná sanace plochy pod halou. To proto, že jde o 3,3 až 5,5 metru mocnou navážku zeminy, stavební sutí a kdo ví čeho! Co suť případně ukrývá? Jakou

(Pokračování na straně 2)

POZVÁNKA

na výroční členskou
schůzi

KLUBU ČESKÉHO POHRANIČÍ
Čtvrtek 16. února 2017 ve 14,00 hod.
MěV KSČM Brno, Křenová 67

Zveme všechny své členy i sympatizanty • Městská rada KČP Brno

Komise ideově výchovné práce MěV KSČM v Brně

srdečně zve na **DISKUSNÍ ČTVRTEK,**

který se uskuteční **16. února 2017 v 17 hodin**
na MěV KSČM v Brně, Křenová 67, sál v 2. poschodí.

Tém a: **"Mezinárodní komunistické hnutí"**

Úvodní slovo Vladimír Sedláček, pracovník odd. mezinárodních vztahů ÚV KSČM

K jednání Zastupitelstva města Brna 31. ledna 2017

(Dokončení ze strany 1)

ekologickou zátěží je toto území případně zatíženo? Na tomto velkém prostoru byly provedeny jen dvě sondy (pomineme-li geologické sondy), ze kterých nelze jednoznačně určit, co se zde ve skutečnosti může nalézat. Je to příliš málo na tak rozlehlé území a plochu. Náklady na případnou sanaci pozemku se tak mohou vyšplhat do desítek milionů Kč z veřejných prostředků a tím se realizace atletické haly může nejen výrazně prodražit, ale i opozdit!

Celá tato záležitost, kdy se město zbavuje lukrativních pozemků, včetně bytového domu v ulici Leitnerova za pozemek u Campusu je dosti podivná. Tato směna nebyla řádně projednána v zastupitelstvu MČ Brno-střed, prošla jen radou městské části, přestože že je zde nakládáno s majetkem v hodnotě přes 12 milionů korun. Hlavní problém je v tom, že směna těchto nemovitostí se zdá pro Brno již na první pohled nevýhodnou. Společnost vlastníci pozemek vybraná pro stavbu Atletické haly si za nejasných okolností vybírala na území několika městských částí celou řadu pozemků ve vlastnictví města Brna, jejíž

cena se pohybuje i v řádech desítek milionů korun a to dokonce pozemky, na kterých leží pobočky supermarketu Albert.

Nelze se divit, že hlasování o tomto bodu jednání bylo bouřlivé. Zastupitel Říha k tomu na jednání mimo jiné uvedl: „Zastupitelé za KSČM vždy podporovali a i nadále budou podporovat všechny kroky, které vedou k vybudování atletické haly v nejkratší možné době. Současně jsou však přesvědčeni, že podobné nakládání s majetkem města je nezodpovědné a je v přímém rozporu s péčí řádného hospodáře a proto není možné pro takový záměr hlasovat. Každý zastupitel, který tak učiní, musí zvážit, zda se tak nevystaví riziku možných následků.“

Tento postoj podepřel Říha například zpochybněním správnosti znaleckého posudku na objekt v katastrálním území Staré Brno, Leitnerova 7, zpracovaný firmou CD RATING s.r.o. - znalecký ústav ze dne 3. 9. 2016. V tomto posudku je na straně 3 uváděno, že dům spravuje firma AGER s.r.o. Dle zjištění je však tento dům již od roku 2013 ve správě Správy nemovitostí Brno-střed. Ve zmíněném posudku

nebylo rovněž vzato v úvahu, že na domě proběhla investice – generální oprava střechy, která je stále v záruce.

Po dvouhodinové přestávce přispěchal statutář firmy vytvářející posudek a dementoval údaje vyjádřené ve znaleckém posudku. Zastupitelé za KSČM jsou přesvědčeni, že rozhodovat na základě takového posudku je netransparentní a je třeba vypracovat nový.

Koalici podal hned 2x pomocnou ruku jiný opoziční zastupitel Onderka, když podal návrh na stažení tohoto bodu jednání a návrh projednat za měsíc. Koaliční zastupitelé však této možnosti nevyužili a umíněně hlasovali proti jím navrhovanému postupu.

Předložený Návrh směny byl tedy silou koalice prohlasován, pro návrh nehlasovali zastupitelé ČSSD, ODS a KSČM, jež k tomu nabádá vlastní svědomí a pověření dobře pečovat a hospodářit s městským majetkem.

**Za Klub zastupitelů Jiří Hráček,
Daniel Borecký,
Martin Říha,
Helena Sýkorová**

Setkání s charge d'affaires Bolívarské republiky Venezuela

První letošní setkání členů a sympatizantů Společnosti česko-kubánského přátelství Lazára Cruze Brno se uskutečnilo v úterý 24. ledna v budově MěV KSČM Brno. Začátek setkání patřil vzpomínce na nedávno zesnulého revolucionáře Fidela Castra, jehož památku uctila minutou ticha téměř čtyřicítka přítomných.

Předseda brněnské pobočky Ing. Jozef Štofan v úvodu shrnul působení Společnosti v roce 2016, nastínil plán akcí pro rok 2017, upozornil členy na konání valné hromady a představil nově přijaté členy. Připomenuta byla také událost pietního aktu v Brně, kterou pořádala brněnská pobočka Společnosti na Mor. náměstí, na kterém vzdalo hold Fidelu Castrovi téměř 150 lidí. **Po tomto sdělení uvedl Ing. Štofan hosta, pana Gustava Sierra, charge d'affaires Bolívarské republiky Venezuela v České republice.**

Pan Sierra pozdravil návštěvníky besedy a poděkoval za pozvání. Seznámil přítomné s obsahem dokumentu, který byl následně promítán. Po krátkém dokumentu ze života venezuelských indiánů žijících v povodí řeky Orinoko začala diskuse. Otázky byly různorodé. Jedna z prvních mířila k aktuální politické situaci ve Venezuele. V nedávných volbách získala pravicová opozice parlamentní většinu. Snahou pravice je, podle vyjádření pana Sierry, rozdělit Venezuelu. Takové rozdělení staví pravice na skutečnosti, že z území s bohatými ložisky ropy proudí peníze do chudých částí Venezuely, kde slouží k rozvoji infrastruktury a zlepšování životních podmínek obyvatel. Pravice je toho mínění, že by peníze měly proudit spíše do soukromých kapes. Tato opozice začala ihned po vítězných volbách rušit sociální programy. Zdá se, že se venezuelská pravice příliš neliší od pravice v České republice. G. Sierra ovšem vyjádřil přesvědčení, že postavení socialistů je ve Venezuele pevné a lid neustoupí z cesty, kterou vytyčil Hugo Chávez.

Dalším tématem byla spolupráce Venezuela - Kuba, která je stále užší, nejen v oblasti poskytování odborníků (lékařů), ale také v oblasti budování komunikační (internetové) sítě a turismu. Charge d'affaires musel odpovídat na mnoho dotazů z různých oblastí, řeč přišla i na tamní přírodu a jeskyně. To svědčilo o velkém zájmu přítomných o tuto jihoamerickou zemi.

Na závěr pan Sierra ještě jednou poděkoval za pozvání a dal příslib dalšímu setkání.
Mgr. Aleš Hubert, Spol. česko-kubánského přátelství, Brno (foto Pavel Weber)

Židenice propojí okolní městské části

S velkými plány vstoupilo do nového roku vedení Městské části Brno-Židenice s 22 000 obyvateli.

Dle místostarosty Petra Kunce občany nejen Židenic i okolních čtvrtí Vinohrady, Líšeň a Slatina potěší zpřístupnění v současnosti vegetací zarostlých a těžko průchozích lokalit novými či obnovenými trasami pro pěší a běžce. Jde o lokality s názvy Akátky, Údolíček, Židenický kopec nebo Bílá hora.

MČ Brno-Židenice proto koupila pozemek v místech zvaných Ve vinohradech, který propojí obě strany Židenického kopce. Na jeho vrcholu chce vedení radnice postavit malou rozhlednu a udělat zde atraktivní výletní místo. „Je tam také původní ručně hloubená patnáctimetrová studna, kterou bychom rádi zprovoznili,“ líčil Kunc a dodal, že ještě nad blízkou ulicí Viniční ulicí vznikne nový park Bohumila Hrabala.

Zbrusu nové nebo obnovené pěší trasy lze využívat jako stezky běžecké i jako okruhy rozdělené dle jejich délky a fyzické náročnosti projití. Doplní je prvky pro venkovní fitness.

Neobvyklé druhy stromů budou označeny popisem - např. Dřezovec trojtrnný. Zájemci tam mají být i upozornění na geologické a historické zajímavosti. Součástí výbavy stezek budou rozcestníky, mapa ptačích budek a popis fauny, kterou lze na místě uvidět.

(vž)

Největší prezentace cestovního ruchu veletrh REGIONTOUR

Jde o citát z profilu největšího veletrhu ve střední Evropě. Cestovní ruch pokrývá většinu rozpočtu některých států zaměřených na turismus. U nás se pokoušíme tuto oblast rozvinout díky krizi roku 2008, kdy turisté trávili dovolenou doma. I v současné konjunktuře prezentované médií, třetina Čechů tráví dovolenou v tuzemsku a další čtvrtina kombinuje domácí a zahraniční pobyty.

Tématem veletrhu je turistika v regionech, naplněná aktivitou dle zájmu návštěvníků veletrhu – 55% cyklistikou, 92% pěší turistikou. Dalším tématem je kulturní bohatství regionů s důrazem na barokní památky a regionální gastronomii. Barokní téma obsahuje příběhy českých osobností i příběhy krajiny.

Na barokní krajinu navazuje nový vystavovatel Lednicko-Valtický areál i zámecké zahrady v Kroměříži, v Mikulově, kde barokní úprava krajiny přesahuje do Rakouska, i barokní vila, zámek Milotice se zahradou, srovnatelný se stavbami v severní Itálii, což prezentovala Centrála cestovního ruchu – Jižní Morava.

Z přírodních zajímavostí to byla nejhlubší zatopená propast světa, Hranická propast hluboká 404 m. Konkurenční italská Pozzo del Merro má pouhých 392 m. Hloubka Hranické propasti byla dosažena robotem, který se obtížně propracovával houštinou potopených stromů a propast je patrně ještě hlubší. Přes svůj název je blízko areálu lázní Teplice nad Bečvou, kde jsou i Zbra-

šovské aragonitové jeskyně vytvořené lázeňskou minerálkou, léčící pohybové ústrojí i kardiaky.

Po 6 letech se objevila řada slovenských krajů s prezentací např. nejznámější slovenské jeskyně Demenová, objevené českým učitelem Aloisem Králem, který tam přivedl Těsnohlídka i Janáčka.

Gastroshow Gourmet Brno restaurant prezentoval to nejlepší z kulinářské nabídky a v Mezinárodní soutěži GASTRO JUNIOR BRNO BIDVEST CUP 2017 se po 23. ve finále utkaly mladé talenty v oborech kuchař, cukrář a číšník.

Jak je mnohaletou tradicí BVV včetně krizových let, se novináři opět dozvěděli, že Regiontour i souběžný mezinárodní veletrh průmyslu cestovního ruchu Go jsou největší a neúspěšnější. Realitou je – vystavovalo se v údajně největším pavilonu ve střední Evropě pavilonu P a pavilonu F.

Petra Rusňáková z magistrátu města Brna uvedla vyhlášení architektonické soutěže na využití areálu výstaviště nejen pro veletrhy, ale i pro společenské a sportovní aktivity. Bude zajímavé zda se soutěže zúčastní architekt František Šmádek, jehož projekt využití výstaviště jako velkoryse pojatého sportovního areálu, byl vedením BVV odmítnut. Brňané chodí kolem jeho Sonocentra, ozdoby ulice Veveří.

/V-zh, foto expozice Jižní moravy T. Dávid/

Tisíce lidí si připomněly Rosu Luxemburgovou a Karla Liebknechta

Komunistické levicové strany a organizace si připomněly 15. ledna 2017 v Berlíně 98. výročí vraždy německých vůdců komunistického hnutí Rosy Luxemburgové a Karla Liebknechta a rok 100. výročí Velké říjnové socialistické revoluce.

Nespočet rudých karafiátů leží od chladného nedělního rána na náhrobních kamenech Rosy Luxemburgové, Karla Liebknechta a dalších významných komunistů a socialistů na centrálním hřbitově v Berlíně - Friedrichsfelde, kde stojí slavný památník socialistů.

I přes nepřízeň počasí měla demonstrace asi 10000 účastníků, dalších několik tisíc lidí se přišlo poklonit individuálně k monumentu v centru památníku na kterém stojí „DIE TOTEN MAHNEN UNS“, v překladu „Mrtví nás varují“. Dnes je potřeba toto varování brát ještě vážněji. Nastává doba, kdy kapitalismus již celosvětově nestíhá řešit následky své existence. Z minulosti víme, že tragickým východiskem krize kapitalismu může být i jeho nejreakčnější forma - fašismus. Přes 70 let života v míru není samozřejmostí.

Mezi účastníky demonstrace převažovali mladí komunisté ze všech částí Německa. Účastníci z Komise mládeže KSČM v Brně se zařadili po boku organizace Rebell, to je mládežnická organizace Marxisticko-leninské strany Německa (MLPD). Mezi mnoha transparenty mě zaujal zejména ten s nápisem „Die BRD ist nicht unser Staat, alle Macht dem Proletariat!“, tedy „SRN není naše země, všechnu moc proletariátu!“

Letošní demonstrace vyjadřovala zejména vůli k jednotě v revolučním boji za zachování míru, proti imperialismu a jeho poskokům.

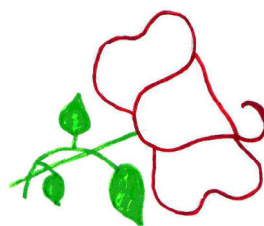
Rosa Luxemburgová řekla: „Lidstvo čekají jen dvě možnosti: socialismus nebo barbarství“. Právě před stoletím se poprvé v dějinách vydala jedna země cestou socialismu. A z jiskry vzešel plamen...

Soudružky a soudruzí, milí čtenáři.

I my máme na výběr z těchto dvou cest. Nenechme se současným režimem zmást k chvostizmu, oportunistu, buržoaznímu politikaření nebo dokonce populismu, které nás i občany přivede jen k barbarství. Komunistická strana vždy stála pevně na základech marxismu, nesmí nechat sebou cloumat tam, kudy režimní vítr zavane.

Vyberme si cestu socialismu!

Vojtěch Mišičák, ZO KSČM 1702 Brno

**Levicový klub žen
Dobromysl a
Svaz důchodců
Brno**

Vás srdečně zvou na

**Společenské odpoledne
při příležitosti
Mezinárodního dne žen**

Setkáme se 9. března 2017 v 15 hodin
na Křenové 67 ve II. poschodí.

Těšíme se na Vás

Kritizovat presidenta za varování občanstva může jen nepřítel státu

Prý někteří politikové kritizují pana presidenta Zemana za jeho varování občanům, že v zemi se pohybuje potenciální islámský terorista z okruhu Maghribu.

Za první - co je to Maghrib (psáváno též Maghreb)? Je to region severní Afriky, zahrnující země jako Maroko, Alžír, Tunís a Lybie. Již od starověku je znám z pohádek o tamních čarodějích, což se dostalo i do sbírky pověstí mytické Šahrazád.

Za druhé - proč by pan prezident „vypustil džina z láhve“, jak to nazvalo ironicky Metro, denně cpané do ruky občanům zdarma, aby nahradilo jejich odpor ke kupovaným tiskovinám, kdyby neměl žádný důvod? Pan prezident to zajisté neučil bezdůvodně a neučinil to pro strašení občanstva, jak idiotsky vyprávějí jistí politici nebo politrukové. Pan prezident to učinil z důvodu péče o občany, aby jim názorně osvětlil stav, že v naší zemi se volně potlouká nebezpečné individuum, které může provést teroristický čin.

Za třetí - Pan prezident ani nevypustil džina z láhve, ani nekompromitoval rozvědky. To vše jsou jen neprofesionální blábolky, mající ohlupovat občanstvo. Jejich cíl je jediný - opět dehonestovat a dequalifikovat pana presidenta. Jenže občan zdaleka není takový hlupák, za něhož jej považují politici, média a politrukové. Občan si po varování nejvyšší hlavy státu opět spočítá, že v zemi nefunguje něco dobře - a to nefungují záchytné orgány k tomu určené. Co dokážou taková individua dělat, vidíme z žalostné praxe okolní Evropy - a dnes i z dosti blízkého Berlína! Takže pokud si média a nějaká ouřadová vylévají zlost na pana presidenta, měli by plakát na pravém hrobě. Pravý hrob jsou neschopné orgány, které by naopak měly panu prezidentu hlásit

úspěšný lov na podezřelé individuum, aby nemohlo páchat teroristické zločiny nikde v Evropě, nejen u nás! Pan prezident nemaří žádné vyšetřování - pan prezident varuje občanstvo! A žvanící a stěžující si poslanci - například pan Gabal z KDU - by měli mlčet.

Příkladem ochrany občanstva nám může být Izrael. Izrael koná aktivní ochranu občanů proti takovým individuíům a nepáre se s nesmyslnými diskusemi o tom, zdali někdo vypouští nebo nevypouští džiny. Izrael je přední výspa civilizace Evropy a často se sám musí bránit proti islámskému teroru, aby vůbec zajistil svou existenci a existenci svých občanů. Koná tak jen svou povinnost vůči svému lidu.

Omlouvat terorismus, odlučovat ho uměle od ideologie islámu, od středověké nelidské šarii, od teroristických bratrstev jako je třeba Hamás, je prostě ohavné mnichovanství, je to ohavný apeasment těch, co připustili ve 20. století rozmach hitlerismu. A žádný pan Halík nebo Horáček to nemohou vyvrátit svými paargumenty o migrantech jako dešti, s nímž prý nelze bojovat, nebo o islámu jako jiné cestě k Bohu (*mimocho-dem vroubené zkrvavenými čepelemi po nemuslimských hrdlech a bombouými atentáty trhajícími nemuslimské káfiy na kusy*).

My obyčejní občané, a zvláště pak pozůstalí po obětech Osvětlení a nacismu i sudetismu, nebudem volit takové strany, které trpí vředem novomnichovanství - ať jsou to lidovci, sociální demokraté, nebo někdo jiný. My stojíme za panem prezidentem.

Dr. Jiří Jaroš - Nickelli

(Článek vyjadřuje názor pisatele. Zejména s názorem na příklad Izraele se redakce neztotožňuje. JK)

MŮJ
NÁZOR

ÚNOROVÁ REVOLUCE 1917 V RUSKU

23. února (8. března) se v Petrohradě na 90 000 žen shromáždilo u příležitosti Mezinárodního dne žen pod heslem *Dejte nám chleba!* 24. - 25. února (9. - 10. března) demonstrace pokračovaly a za účasti 200 000 lidí se proměnily v generální stávkou pod heslem *Pryč se samoděržavím!*

27. února (12. března) přerostla generální stávka v povstání proti carskému režimu. Na jeho stranu přešli petrohradští vojáci. Povstalci obsadili nádraží, ústřední úřady, osvobodili politické vězně, zatklí několik ministrů, vysokých státních úředníků a generálů. Byro ÚV SDDSR(b) vydalo manifest *Všem občanům Ruska s nejbližšími úkoly:* vytvoření prozatímní vlády, která by provedla konfiskaci statkářské, carské a církevní půdy, zavedla 8 hodinovou pracovní dobu, svolala ústavodárné shromáždění. Začaly vznikat sověty dělnických a vojenských zástupců, v nichž však měli většinu menševici a eseři. Pokus cara odvolat vojska z fronty k potlačení povstání v Petrohradě byl neúspěšný.

28. února (13. března) vydal sověť v Petrohradě prohlášení se za celostátní, svolání s výzvou, aby se obyvatelé v celé zemi ujali správy veřejných záležitostí bez výjimky.

2. (15.) března byla vytvořena Prozatímní vláda a předsedou se stal kníže Georgij Jevgenjevič Lvov (1861-1925) a mi-

nistry představitelé statkářů a velkoburžoazie. Vzniklo dvojvládí. Car Mikuláš II. Romanov (1868-1918) se vzdal trůnu ve prospěch svého bratra Michaila Alexandroviče.

3. (16.) března Prozatímní vláda v deklaraci vyhlásila svobodu slova, tisku, organizací, shromažďování a stávek, zrušení stavovských, náboženských a národnostních omezení, přípravu Ústavodárného shromáždění, zavedení Lidových milicí místo policie, okamžitou amnestii politických vězňů, ponechání revolučních vojsk v Petrohradě. Vláda informovala svět o vzniku nové ruské vlády a slíbila, že bude pokračovat ve válce. Bratr Mikuláše Michal se zřekl trůnu. Vláda dynastie Romanovců skončila po 301 letech od 21. února 1613. Nejvýznamnějším z nich byl Petr I. Veliký - vládl v letech 1689-1725, reformátor mnoha oblastí tehdejšího života.

7. (20.) března napsal V. I. Lenin první z pěti dopisů zdaleka pod názvem První etapa první ruské revoluce. Uvedl, že první etapa revoluce skončila a jde o přechod k etapě druhé, která musí předat moc do rukou dělníků a chudých rolníků. Jedině tato vláda bude schopna dosáhnout trvalého míru. Musí však být podpořována ohromnou většinou rolnictva.

Pozn.: V Rusku tehdy neplatil kalendář tak jako v ostatní Evropě, proto jde o Únorovou revoluci.

Karel Janiš

Pro majitele nemovitostí s číslem evidenčním

Důležitá výzva a upozornění pro vlastníky objektů, kterým byla přidělena evidenční čísla, tzn. zejména pro vlastníky rekreačních objektů a garáží!

Jedním ze čtyř základních registrů dle zákona. č. 111/2009 Sb. v pl. znění, o základních registrech, je i „Registr územní identifikace, adres a nemovitostí“ (dále jen RÚIAN), který je spravován Českým úřadem zeměměřickým a katastrálním. Z důvodů odstraňování chyb v tomto registru, je nutné, aby si vlastníci objektů, kterým byla přidělena evidenční čísla, provedli kontrolu, zda mají tyto stavby zapsané na příslušném listu vlastnictví (LV) a to včetně evidenčního čísla (ev. č.) u příslušného katastrálního úřadu.

Evidenční čísla se přidělují např. garážím, dočasným stavbám, zahrádkářským stavbám apod. Kontrolu, zda jsou tyto stavby evidované v RÚIAN, je možné provést bezplatně a to prostřednictvím internetových stránek <http://vdp.cuzk.cz/>.

V této aplikaci je nutné kliknout na položku „Vyhledávání prvků“ a následně zadat požadované údaje. Pokud se požadované údaje nezobrazí, jedná se o stavbu, která není vložena do evidence, a je proto nutné následně kontaktovat příslušný stavební úřad, dle místa stavby. Stavby, u kterých nebude vyjasněno parcelní číslo pozemku a evidenční číslo, budou z RÚIAN vymazány. Další informace poskytnou pracovníci příslušných stavebních úřadů.

Martin Říha

Smutné výročí aneb JAK S NÁMI CHTĚLI NALOŽIT

Reinhard Heydrich pokračoval 4. února 1942 – před 75 lety – v úvahách o „řešení české otázky“: V projevu před funkcionáři a úředníky okupační moci zdůraznil, že není možné, aby se v protektorátní vládě rokovalo o jeho příkazech, mají-li se provést či nikoliv. Čeští ministři mohou nanejvýš rokovat o tom, jak se jeho příkaz má provést. **Jako praktické cesty pro „řešení české otázky“ stanovil:**

1. Zavedení pracovní povinnosti v říši v různých táborech za vedení vedoucích pracovních služeb... rozdělení na způsobilé a nezpůsobilé k poněmčení... způsobilým zajistit práci v říši bez návratu domů... nezpůsobilé odeslat po dalším otevření prostoru kolem Ledového moře, v němž budou koncentrační tábory ideální do-

movinou pro 1 milion židů z Evropy.

2. Česká univerzita se sem již nevrátí, nutno udeřit na české učitelstvo, které je sborem vychovatelů opozice pro českou vládu... nutno odbourat české vyšší školy a českou mládež shromáždit na poli tělovýchovy a sportu...

3. Rozdělit Čechy podle stavů a odpolitizovat je.

4. Nastěhovat se do české správy a vzít klíčová postavení do svých rukou.

V závěru projevu Heydrich varoval soukmenovce před společnými oslavami a alkoholem a českými písněmi v lokálech, před lehkomyšlnými rozhovory o vnitroněmeckých záležitostech... před doprošováním se výhod např. česky hovořit v obchodech v zájmu lepší obsluhy.

Varoval též před německy hovořícím Čechem, poněvadž to může být nebezpečný protivník. **Nezapomínat, že čím je Čech laskavější, čím víc se uklání, tím bývá nebezpečnější.** Zřejmě získal informace v tomto ohledu, proto tak vážné varování před styky soukmenovců s Čechy.

Heydrich navázal na vstupní projev z 2. října 1941. Jeho život skončil po atentátu na něho 27. května 1942 a jeho plány na „řešení české otázky“ skončily porážkou hitlerovského Německa ve druhé světové válce. O záměrech Heydricha a dalších nacistů na likvidaci slovanských národů a židovského obyvatelstva neradi hovoří ti, kteří za počátek našich dějin považují odsun Němců po válce.

Karel Janiš

★ ŠLI PŘED NÁMI

Josef Lieberzeit – 115. výročí narození

Narodil se 9. února 1902 v Předklášteří v rodině zedníka. Otec odjel za prací do USA a již se nevrátil. Matka s tříletou dcerou a ročním chlapcem šla pracovat do Brna k zedníkům a děti nechala „na obci“. Malý Josef vyrůstal v rodině prvního radního, rolníka, pekaře, pásl dobytek a konal další práce obvyklé v venkově.

Po vyjítí z trojtřídky v rodné obci sloužil u sedláka v Chudčicích. Z tohoto prostředí ho dostala sestra, vzala jej k sobě do Brna. Matka mezitím zemřela. Sourozenci nakonec našli ubytování u Josefy Faimonové v Líšni. Stal se členem Komsomolu, FDTJ, KSČ. Usilovně četl a starší sourozenci mu pomáhali chápat i teoretické problémy. Studoval v Ústřední politické škole Komsomolu a v kursech v Moskvě. Vášnivý řečník se stal redaktorem Rovnosti. Jeho články měly u čtenářů živý ohlas a často v nich škrtala cenzura. Po Mnichovu se zapojil do ilegální činnosti strany. Byl členem krajského vedení a instruktorem tišnovského okresu.

1. září 1939 byl zatčen a přes Dachau se dostal do Buchenwaldu, kde brzy získal autoritu mezi spoluvězni. Gestapo v domnění důležitosti Lieberzeita ho podrobilo různým výslechům, jejichž následky se projevily v aktivní tuberkulóze. Na tryzně za 18. 8. 1944 usmrčeného vůdce německých komunistů Ernsta Thälmana měl projev. Tryzna byla prozrazena a mnoho představitelů samosprávy tábora bylo mučeno.

Lieberzeit nervově otřesený a s pokročilou tuberkulózou si nebyl jist, zda by nevyzradil další soudruhy. Proto dobrovolně skončil svůj život 27. listopadu 1944. Obětoval svůj život, aby druhý přečkali. Odešel hrdina odboje proti nacistům. Jeho památku připomíná ulice v Brně-Husovicích po něm pojmenovaná. **kj**

Ještě k výsledkům voleb v říjnu 2016

Po jejich vyhlášení došlo v tradičních politických stranách ke zděšení. A v naší straně k bouři ve sklenici vody. Objevily se návrhy, aby předseda ÚV Vojtěch Filip a místopředseda ÚV Jiří Dolejš složili funkce. Na různých úrovních proběhly diskuse o úrovni předvolební kampaně, o jejím zapůsobení na voliče či nikoliv atd. atd. Na tom nebylo nic zvláštního, tak po špatném výsledku ve volbách bývá i v jiných stranách a hnutích na politické scéně. Je však nutno vzít v úvahu, že celkově převládal před krajskými volbami pocit sebeuspokojení. Krajský zastupitelé vykonali dobrou práci ve prospěch občanů, podařilo se prosadit mnoho potřebného ve spolupráci především s ČSSD. Andrej Babiš i Bohuslav Sobotka se vyslovili pro další spolupráci s komunisty a místopředseda ÚV Jiří Dolejš dokonce přemýšlel o možné účasti na úrovni vlády. A ejhle – ukázalo se, že tato vyjádření nám vskutku „pomohla“.

Především KSČM již nemá charakter protestní strany k politice vlády. Tuto roli dnes plní hnutí ANO slovy A. Babiše „*Všichni kradou, my makáme, Sněmovna je velkou žvanírnou*“. Tak přemýšlí mnoho diváků přenosů z jednání Sněmovny, aniž vzali v úvahu, že právě A. Babiš byl proti zvýšení minimální mzdy, proti zastropování věku pro odchod do důchodu, zvýšení financí pro sociální a zdravotní potřeby občanů apod. zcela v souladu s názory ODS a TOP 09. A. Babiš je v postavení odpovědnosti za státní pokladnu, zároveň jako opoziční činitel proti koaličním partnerům. **Je velkým loutkohercem, který ovládá politickou scénu.** Vodí na drátech především premiéra Sobotku jako vícepremiér vlády, **spíše je VÍCE než PREMIÉR.** Ukázalo se to při snaze B. Sobotky odvolat některé ministry. Loutkoherce Babiš dosáhl toho, že byl odvolán ministr zdravotnictví, tři roky ho kritizoval všemi možnými způsoby. Premiér se dostal do situace, že odvolat může pouze ministry za ČSSD. Koaliční smlouva mu svazuje ruce a bez souhlasu předsedů KDU-ČSL a hnutí ANO nemůže na Hrad poslat návrh na odvolání ministra za tyto dvě strany (*není to na hraně ústavnosti?*). Této situace plně využil ministr kultury, věděl, že ve vládě zůstane, i kdyby padaly „štrozoky“. A tento **ministr je dalším loutkohercem,** který určuje směr zahraniční politiky ČR. Ukázalo se to při oficiálním přijetí dalajlámy na min. kultury za účasti dalších politiků KDU-ČSL. Jsou nad papežem Františkem, který dalajlámu nepřijal, aby neuškodil vztahům Vatikánu k Číně. Bernd Posselt na 67. sjezdu od nás odsunutých „*krajanů*“ 15. května 2016 řekl, že náš ministr kultury byl na sjezdu jako zástupce českého premiéra. A ministryně Marksová byla už několikrát hostem na zámku v Norimberku i s oběma dětmi – projev uveřejnil pouze časopis VNK Lípa č. 3/2016. Pan ministr kultury je i předsedou jedné z organizací „*odsunutých*“ u nás působící. Takže ve vládě má Posselt příznivce, bůhví kolik dalších. Lenka Zlámalová v Týdeníku č. 51 z 23. prosince napsala, že kdyby Miloš Zeman znovu nekandidoval na Hrad, mohl by loutkoherce Andrej Babiš navrhovat pana ministra Hermana. (*Ale pokud i bude Miloš Zeman kandidovat a nebude-li KDU-ČSL navrhovat veterána politické scény Petra Pitharta, nebyl by Daniel Herman bez naděje. Vždyť všechny zná, všude byl a všechno ví. Počkejme na návrhy KDU-ČSL, abychom nebyli překvapeni.*)

A ministr zahraničí L. Zaorálek jezdí po světě, aby dostal domů ty, kteří někde „*zapackali*“. To hlavní je v rukou D. Hermana. Prezident by měl 10. března 2017 říci, zda bude opět kandidovat na Hrad. Zváží svůj zdravotní stav nebo opět u něho zvítězí snaha pomstít se těm, kteří ho v r. 2003 poslali odpočívat na Vysočinu? Bude-li opět kandidovat, jen těžko předpokládat jednání těch, kteří mu nemohou přijít na jméno a přijmení.

Když provádíme inventuru ve vlastních řadách, neopomínejme celkovou politickou situaci. Leccos bude zřejmější a jasnější.

Karel Janiš

POZNÁMKY K BRNĚNSKÉMU ODBORNÉMU SEMINÁŘI

Po listopadu 1989 všechny stranické školy, domy a kabinety politické výchovy a útvary stranického vzdělávání, politicko-praktická příprava funkcionářů i členů strany, přestaly existovat. Velké množství publikací vydaných Velkou i Malou knihovnou marxismu-leninismu, Sebraných i Vybraných spisů Marxe a Engelse (39 svazků), V. I. Lenina (45 a 55 svazků), J. V. Stalina (13 svazků - v anglickém jazyce na Západě jich bylo vydáno 16), vybrané stati Bohumíra Šmerala, Jana Švermy, Klementa Gottwalda, Antonína Zápotockého, množství knih, brožur a příruček až na výjimky skončilo bůhví kde. V pracovnách i vysoce postavených nomenklaturních kádrů byly někdy v takovém stavu, jak se v jejich skříních objevily. Zřejmě zmizely i z veřejných knihoven, aby se čtenáři něco nevhodného z pohledu dnešní doby nedozvěděli.

Jak zvyšovat politické znalosti dnes:

- Především číst pravidelně Haló noviny, zejména pondělní a středeční vydání, Echo, časopisy vlasteneckých organizací, např. Hraničáře, Slovanskou vzájemnost, čtvrtletník VNK Lípu a další. V nich především jsou události a osobnosti významných událostí hodnoceny tak, jak skutečně probíhaly v příslušných souvislostech doby, a nikoliv v podání dnešních padělatelů minulosti v médiích.
- Vycházet z materiálů IX. sjezdu KSČM, zasedání ÚV KSČM k aktuálním problémům, zasedání MěV KSČM v Brně a z dalších potřebných materiálů např. k volbám.
- Navštěvovat diskusní čtvrťky, shromáždění MěV KSČM k 1. máji, k různým výročím České republiky, před volbami do zastupitelských sborů, na nichž vystupují i představitelé ÚV, KV a MěV KSČM, současní i budoucí poslanci, krajsí a městští zastupitelé. Jde i o účast na zasedáních zastupitelstev na úrovni města Brna a městské části podle místa bydliště, na shromážděních občanů k výročí osvobození naší vlasti a městské části od nacistické okupace a k 28. říjnu, pokud možno s projevy představitelů KSČM.
- Jde i o účast mladých členů strany na dialogu s vedením MěV KSČM a městskými zastupiteli, účast je však malá. Stejně tak účast v Akademii základů politických věd, v níž přednášejí zkušení lektoři.
- Majitelé elektronických zařízení mohou sledovat stranický tisk a webové stránky MěV KSČM. Působí tu věkové složení členské základny a mají-li zařízení k dispozici. Mnoho je na vedoucích stranických skupin, aby pečovali o ty, kteří již zůstávají doma ze zdravotních důvodů.

V obsáhlém článku v časopisu Komunistická internacionála č. 6 z roku 1925 D. Z. Manuilskij, účastník 2. sjezdu KSČ, uvedl, že česká strana si cenila především klidu, kterému odpovídaly klid a bezstarostnost vůči marxistické a leninské teorii. Tato charakteristika platila i v dalších letech, zejména po únoru 1948, v roce 1968 i po listopadu 1989. Vyšly základní pomůcky - Komunistický manifest, Leninovy spisy Stát a revoluce, Dětská nemoc..., Marxův Kapitál, 8 svazků Co je leninismus apod. Zejména po V. sjezdu KSČ se postupně strana zbavila některých nesvéprávných situací neodpovídajících názorů a postojů, což platí v období boje proti fašismu a nebezpečí nové války po VII. sjezdu KSČ.

Za nacistické okupace měli naši předchůdci na prvním místě boj všemi prostředky proti okupantům včetně zbrojených střetnutí. Ale vždy se též věnovali ideologické práci. Několik set článků napsali představitelé ilegálních ústředních vedení KSČ, byly otiskovány články a provolání Komunistické internacionály, rozborů naší i mezinárodní situace, projevy V. M. Molotova, M. I. Kalinina, J. V. Stalina atd. Stačí listovat publikací Rudé právo

Karel JANIŠ

1939-1945, která vyšla ve Svobodě Praha 1971. Najdeme v ní i informaci, že z rozhodnutí ilegálního ÚV KSČ byly v roce 1939 přeloženy a vydány Dějiny VKS(b). Několikrát z nich byly otisknuty i obsáhlé výňatky. Podle pamětníků se podařilo vydat asi 300 výtisků Dějin VKS(b) a v roce 1944 další ilegálně dopraveny z Moskvy též v českém jazyce.

Podobně jednalo Zemské ilegální vedení KSČ na Moravě. V jejich časopisech Moravská rovnost a Hlasy z podzemí z let 1940-1945 (publikace s dostupnými výtisky vyšla v brněnském Bloku v roce 1985) nacházíme Moravskou rovnost z června 1943, v níž Zemské vedení KSČ přistoupilo k otisknutí studie o dialektickém a historickém materialismu právě z Dějin VKS(b). V letech 1944-1945 vyšlo v rubrice Tribuna marx-leninismu několik zásadních článků o ekonomických problémech, o měšťácké a socialistické demokracii, o leninském učení o straně proletariátu apod. Kromě časopisu Hlasy z podzemí vycházely brožury, např. výtah z Leninova Imperialismu. Budiž nám naši předchůdci příkladem v utvrzení nebo získávání kompasu při posuzování situace u nás i ve světě v obtížných podmínkách nacistické okupace. Moskevské vedení KSČ provedlo hodnocení Prosincové generální stávky z roku 1920, vydalo překlad Leninovy knihy Dvě taktiky sociální demokracie v demokratické revoluci a dospělo k závěru, že půjde o národní a demokratickou revoluci. Velice se tomuto problému věnoval Klement Gottwald např. v přednášce 9. července 1945. Tato linie KSČ byla připravena pro jednání o vládním programu poválečné československé vlády, který byl schválen jako Košický vládní program. Další vývoj v naší společnosti probíhal podle závěrů VIII. a IX. sjezdu KSČ z let 1946 a 1949 na podkladě přerůstání národní a demokratické revoluce v revoluci socialistickou.

Na rozdíl od vydávání kompletních protokolů sjezdů a konferencí KSČ o sjezdech KSČM vycházejí pouze jejich hlavní dokumenty. Jen obtížně jsem sestavil seriál o sjezdech KSČM - viz Echo č. 3-9 z roku 2015. Ze zasedání ÚV KSČM vycházejí pouze úvodní vystoupení předsedy ÚV KSČM Vojtěcha Filipa a stanoviska ÚV k aktuálním problémům v Haló novinách. Velmi málo o diskusi na plénu ÚV.

Z podnětu s. Aleše Růčky jsem připravil seriál Jaké dědictví zanechal V. I. Lenin v souvislosti s 90. výročím úmrtí V. I. Lenina v roce 2014. Echo postupně od č. 1-4 a 6 z roku 2014 zveřejnilo nejdůležitější myšlenky z Leninových knih Co dělat (1902) - působí buď socialistická nebo buržoazní ideologie, Krok vpřed, dva kroky vzad (1904) o organizačních zásadách strany, Dvě taktiky sociální demokracie v demokratické revoluci (1905), Materialismus a empiriokriticismus (1909) o teoretických základech strany, Stát a revoluce (1917) o dvou fázích komunistické společnosti, Dětská nemoc „levičáctví“ v komunismu (1920) o podmínkách, kdy je možno zahájit socialistickou revoluci, Poslední stati V. I. Lenina. Často jako by k nám autor uvedených knih mluvil dnes. V seriálu O osudech dědictví V. I. Lenina - Echo č. 8-9 z roku 2014 a č. 1-2 z roku 2015 - jsem věnoval pozornost záporným stanoviskům T. G. Masaryka k VŘSR a zejména k činnosti V. I. Lenina a jak varoval posluchače před snahou uskutečnit podobná opatření u nás. Dále obsáhlému životopisu V. I. Lenina od D. A. Volkogonova (napsal též dva díly o J. V. Stalinovi, vyšlo pouze na Slovensku). A úryvek ze spisu M. Ransdorfa Nové čtení Marxe II.

Úvítal jsem rozhodnutí IX. sjezdu KSČM považovat ideologickou práci za nedílnou součást působení KSČM uvnitř strany i na veřejnosti. Pozdě, ale přece! Provádět politiku bez znalosti marxistické teorie se rovná chůzi slepce. Výstižně o důsledcích této situace napsal poslanec Miroslav Opálka v Ponovoročním zamyšlení v Haló novinách 6. ledna 2017.

DO VOLEBNÍHO ROKU 2017 ROZHODNĚ I S ROZVAHOU

Vstoupili jsme do roku 2017, a už za pár měsíců je před námi významný, někteří by možná řekli, že už existenční úkol – posílit pozici strany ve společnosti úspěchem ve volbách do poslanecké sněmovny. Dosažení úspěchu ale nepříjde samo a předpokládám, že po krajských volbách jsme si toho vědomi snad všichni. Jak jsem ale již dříve poukázal, k úspěchu musí být vytvořeny odpovídající předpoklady.

V našem případě, nechceme-li se svou historií spadnout významově na úroveň stran a hnutí „na jedno použití – po použití“, měli bychom především vědět a být si v celé členské základně jisti tím, jak chceme s volebním ziskem naložit, jakým způsobem zúročíme voliči projevovanou důvěru? Tu bychom totiž rychle a zřejmě již nenávratně ztratili, pokud bychom předložili a propagovali program široce rozprostřený, idealistický, nekonkrétní, opřený o „chtěli bychom, aby...“, kde budou cíle v reálných podmínkách zjevně pouhou proklamací přání. A nepřeháním, stačí si přečíst posjezdový materiál Strategické směřování a hlavní úkoly strany po IX. sjezdu KSČM, část B. Hlavní úkoly KSČM po IX. sjezdu KSČM a nebo čerstvé teze volebního programu dle 5. zasedání ÚV ze 17. 12. 2016. Mnoho optimismu z nich v předstředném pohledu nevyplývá.

Program, má-li být akční a efektivní, musí vystihnout jen několik zásadních problémů a cílů a předestírat kroky, kterými budeme za naplnění těchto cílů postupovat. S předpokladem, že jejich reálné splnění vytvoří kvalitativně novou situaci, východisko pro skutečné naplňování cílů dalších. Navržené teze však této představě neodpovídají. Za zásadní nedostatek aktuálních tezí mimo jiné například považuji, že naprosto nezohledňují téma pro současnost zásadní, a to tzv. „uprchlickou krizi“ a pomíjí také zjevnou souvztažnost vystoupení z NATO se setrváním či vystoupením v EU! Proč? Protože nejpozději od Lisabonské smlouvy postupuje proces institucionálního průniku obou mezinárodních organizací do podoby jakési „EUNATO“. Navíc je zřejmé, že bez odmítnutí současné podoby EU je odmítání TTIP neplodným žvaněním.

Může se to jevit jako složité. Ale nemusí být. Jestliže si námi delegovaní tvůrci volebního programu uvědomí, o volby do jakého orgánu jde, v jaké situaci a době a hlavně - co od nás jako od strany usilující o socialismus (viz Stanovy KSČM!) občané nespojojení se svým otroctví podobnému společenskému postavení

očekávají PO VOLBÁCH... Troufám si říci, že rozhodně neočekávají uzavírání koaličních spojení se stranami a lidmi, jejichž programem je naopak zadupání čehokoli, co by mohlo ohrožovat zájmy vládců globalizovaného kapitálu, včetně důsledné likvidace jakéhokoli skutečně levicového hnutí v historickém významu. A to tím spíše, že letošní rok je památný stým výročí Velké říjnové socialistické revoluce! A že světe div se, za masové podpory svých obyvatel (neumím si představit, že by to mohlo být jinak) svou existenci stále hájí několik socialistických států (bez ohledu na polemiky, které jimi realizovaný socialismus vyvolává, jako třeba v Číně či v Severní Koreji).

Je přitom třeba mít také na paměti, že není levice jako levice. Naším politickým protivníkem jako levice vadíme právě my, jako levice obsahem komunistická. Nevadí jim ale tzv. nová „liberální levice“ či „neomarxistická levice“. Protože ta neodmítá principy kapitalismu, ale používá je. Ochotně se s kapitalismem spojuje a hájí jeho zájmy. Například podporou jednoznačně nesmyslné bruselské multikulturní politiky, zpochybňováním národních států, a v neposlední řadě odmítáním lidu. Lid jako nositel revoluce a v přitom pro skutečnou levicí zásadní sociální kategorie! Z mého pohledu do této „levice“ patří také současná ČSSD, bohužel pro část její voličské základny, pro nás i lidi práce vůbec. V důsledku desetiletí trvajících chabého ideového působení je však pro nemalou část populace včetně sympatizantů KSČM skutečným problémem se správně v levici orientovat. Naivně sedají na lep zdánlivě levicovým volebním heslům podivně ideově pokroucené ČSSD nebo hůř i podstatou ryze tvrdě buržoazních volebních projektů, jako je především Hnutí ANO. Je přitom skutečným problémem, že v důsledku letité absence odborné ideologické práce se to evidentně týká i části členů KSČM.

Vstoupili jsme tedy do roku významných voleb. Vstoupili jsme do něj mnozí vesele, mnozí naopak bez důvodu k úsměvu, ale všichni s urgentním zásadním úkolem. Již do městské nomináčnické konference a nejpozději do konference krajské jít s programem akčním, aktuálním a hlavně realizovatelným a takovýto program pak musí být všichni nominovaní kandidáti schopni hájit. Pokud v tomto selžeme, pak nám skutečně již nezbyvá než trpně čekat, zda bude získaných „protestních“ hlasů dost alespoň pro politické přežití několika dalších let.

Václav FIŠER,

ZO KSČM 1600 Brno-Líšeň

HISTORIA MAGISTRA VITAE

„Dějiny jsou učitelkou života.“ Ale jen do okamžiku, než jsou zneužívány politiky? Náš národ s tím má bohaté zkušenosti. Boření a stavění pomníků, přepisování historie se stalo naším národním sportem.

Obvyklým doprovodným jevem je, že to společnost spíše rozděluje, než spojuje. Při vzniku ČSR v r. 1918 se bořily pomníky z dob Rakouska-Uherska, za okupace některé přežily pečlivě uschovány jen díky odvaze našich občanů, jako např. sochy a pamětní desky zakladatele státu T. G. Masaryka. Po II. světové válce vznikla řada pomníků a pamětních desek našich odbojářů proti nacistické zvlů, pomníky našich osvoboditelů, a bychom je po r. 1989 znovu nechali zlikvidovat.

Tak zmizela např. pamětní deska na ulici Milady Horákové mladé odbojářky Marušky Kudeříkové, která byla popravena ve svých 22 letech a další. Brousí a vymazávají se symboly dané doby. Kdyby se tak dokázala vybrousit a vymazat historická skutečnost! Ta však zůstává zachována v řadě písemných a filmových záznamech, v řadě vzpomínek, historických pramenech a seriózních historických pracích. Historie se nedá navždy obracet podle přání jednotlivců. A tak nakonec zvítězí *Historie magistra vitae*.

Nebude tomu jinak, ani kdyby vyšel záměr některých představitelů současné radnice Brno-střed umístit při přestavbě Moravského náměstí vzpomínku na Německý dům, který zanikl důsledkem válečných událostí, nikoliv vůlí jednotlivců, nebo politiků. Dům, který se stal v době okupace symbolem pošlapání státní suverenity Československa. Žádná pamětní deska na tom nic nezmění. Právě tomu, aby společnost nebyla neustále rozdělována oživováním starých ran, měla sloužit *Petice proti umístění vzpomínky na Německý dům*.

Petiční výbor byl pozván 1. 12. 2016 radním panem Doleželem, aby členům petičního výboru, zástupci Svazu bojovníků za svobodu a zástupci Svazu českých občanů vyhnaných z pohraničí bylo sděleno, že vybraný projekt na přestavbu Moravského náměstí nic takového neobsahuje. Co si však myslet o tom, že hned v následujících dnech např. 3. 12. 2016 v Právu se objevila opět zpráva o záměru desku nebo nějakou jinou připomínku na náměstí umístit? Podobné úvahy se objevují stále, např. v posledním čísle *Metropolitanu*.

Můžeme věřit slovům svých volených politických představitelů? Co nám k tomu napíšete, pane Doležele?

PaedDr. Anna Štofánová, členka petičního výboru

DOČKÁ SE OBROZENÍ PROBUZENÍ?

Otázka „Dočká se obrození probuzení?“ je znovu aktuální. Bez úvahy o probuzení a obrození národa nelze hovořit o našich novodobých dějinách.

Tyto dějiny začínají vyproštěním pozůstatků češství z trosek pobělohorské zkázy, probuzením národního vědomí z temna po ztrátě samostatnosti a svébytnosti, osvobozením od strachu a bázně a od hrozeb a zničujících koniášovských výzev „Zapalte kacířské bludy, zkazte pekelné obludy, spalte pohanské nevěry.“

Po nešťastné bitvě na Bílé hoře přestal existovat nejdříve náš stát. R. 1621 fakticky, r. 1627 právně. Panovník vydal „*Obnovené zřízení zemské*“: Česká koruna patří napříště jeho rodu dědičně, němčina se stává rovnoprávnou s dosud oficiálním jazykem českým. (Dodejme, že za daných poměrů jej odevšad vytlačuje). Národ je uchváven cizím vítězným vladařem, podroben jeho víře (cuius regio, eius religio), zbaven vlastního sněmu, práv a svobod svých zástupců, ochuzen o vyšší stavy (odešli do ciziny jako pro víru pronáledovaní exulanti), připraven o jejich majetky (byly konfiskovány a rozdány cizím válečným dobrodruhům ve službách panovníka - nově vzniklé pobělohorské šlechtě) přišel i o vzdělanost (obohatila jiné země). Byl připraven o všechno, čemu věřil, co ctil, co miloval. Zbyl po něm jen nevolný lid, odsouzený k násilné rekatolizaci a tuhému poddanství. Nastalo příkázané silentium - mlčení národa na pokraji zániku.

A přece se stal zázrak.

Na přelomu 18. a 19. stol. se zvedl zápas za český jazyk a za českou kulturu, za identitu národa proti germanizaci. Procitly síly, „sílký a sílečky“ (slovy F. Palackého), které podnítily utváření novodobého národa nejdříve po stránce jazykové kulturní a potom i po stránce státně politické.

Starší čtenáři znají „F. L. Věka“, dílo Mistra Aloise Jiráska, které opakovaně vycházelo od r. 1888. O kompletní vydání všech Jiráskových spisů se po 2. světové válce zasloužil prof. Zd. Nejedlý, hlavní činitel celostátní edice, zaštitěné jménem prezidenta Gottwalda. Je to vzácný a potřebný příklad snahy spojovat naši národní identitu s identitou sociální. Dnes se nedbá ani o jednu z nich a Jirásek byl nadto křivě osočen, že „vnesl do vnímání české historie mýty.“ Jako příklad uvedeny „Staré pověsti české“, „Temno“ a „Psohlavci“!

Jiráskův „F. L. Věk“ je 5 dílná románová kronika - historicky věrný obraz probouzení národa a jeho kulturní obrody. Se všemi známými osobnostmi, které se tehdy o to zasloužily. Literární historik Arne Novák napsal, že jde o „autentickou kroniku českého osvícenství i vlastenectví literárního, jazykového a divadelního. Kolem ústřední postavy jsou tu seskupeny celé zástupy pražských i venkovských buditelů ze všech vrstev národa“. Starší televizní diváci znají „F. L. Věka“ jako 13 dílný černobílý filmový seriál režiséra Fr. Filipa z roku 1970. Filmové dílo je ve shodě s literární předlohou prodchnuto láskou k vlasti a úctou k národnímu dědictví i k památce těch, co křísili rodný jazyk a lásku k rodné zemi.

Zásadní význam pro začátek našeho obrození mělo celoevropské osvícenství, myšlenkový směr, který v zájmu všeobecného pokroku útočil na přežitý feudalismus a neudržitelný absolutismus. V našich zemích se zpočátku uplatnily zejména osvícenské reformy vladařské, tereziánské a josefínské. Jmenujme aspoň školskou reformu z r. 1774 a toleranční patent a zrušení nevolnictví z roku 1781. Tyto reformy vytvořily důležité podmínky pro další vývoj. Uvolnily venkovský lid z tvrdého područí a nesvéprávnosti, umožnily mu opustit půdu, volit a měnit zaměstnání, stěhovat se do města, vzdělávat se, usilovat o kulturní vzestup a rozvoj. V zemích, kde národy měly své státy, se pod hesly osvícenství vedly zápasy státně politické a sociální, o charakter ústavy, o rozdělení moci, o občanská práva. U potla-

**Profesorka PhDr.
Stanislava KUČEROVÁ, CSc.**

čených, bezprávných národů, které vlastních států neměly, muselo dojít nejdříve k probuzení národního vědomí a jazykovému, literárnímu a kulturnímu obrození.

Tak tomu bylo i u nás. Odpor proti všeobecnému útlaku v našich nesvobodných zemích, ponížení a znevážení mateřštiny, centralizace a germanizace. Noví vzdělanci, kteří přišli pracovat a studovat do měst jako rodáci z venkova, postupně vytvořili novou inteligenci, kritickou k daným poměrům. Byla to vrstva chudá na majetek, ale bohatá láskou k zemi svému původu. Její příslušníci pocítili potřebu uvědomit a povznést lid, ke kterému patřili. Jejich horlivostí, obětavostí, tvořivostí se měnilo ovzduší našich měst a městeček. Již nebylo bezvýhradně německé. Národ se probouzel.

Dochovaly se z té doby výroky, které se staly erbovními zaklínadly, hesly buditelů:

„*Minula noční hodina.*“ „*Rozednívá se.*“ „*Za ranních červánků.*“ „*Česká svíce ještě nedohořela. Ne, a už ji nesfouknou.*“ „*V práci a vědění je naše spasení.*“

Historikové literatury ukazují, že buditelská činnost prošla třemi fázemi:

1. Fáze obranná (1775-1805) - generace Dobrovského.

Josef Dobrovský (1753-1829), mimořádně nadaný osvícenský jazykovědec, položil základy pro studium českého jazyka - bohemistiku a pro studium slovanských jazyků - slavistiku. Byl všeobecně, i v zahraničí uznávanou autoritou a „patriarchou“ našeho obrození.

V centru pozornosti vlastenců byla tehdy obrana jazyka a jeho někdejší dokonalosti. F. M. Pelcl vydal r. 1775 proslulou, latinsky psanou „*Obranu jazyka českého*“ od Bohuslava Balbína. Ten ji napsal o 100 let dříve, ale byl pro své názory pronásledován a nesměl ji vydat. „*Obrana*“ má 18 kapitol a líčí podrobně slavnou minulost i smutnou přítomnost českého jazyka a českého království. Příčiny úpadku vidí autor v důvěřivosti Čechů vůči cizincům, v jejich lhostejnosti k osudům království a v nepřátelství mocných. Varuje před osudem Polabských Slovanů a prosí sv. Václava o ochranu slovy známé písně „*Nedej zahynouti...*“ Do češtiny byla Balbínova „*Obrana*“ přeložena až v 2. pol. 19. stol. V době Pelclově bylo jen málo lidí, kteří dovedli číst česky. Psalo se proto o českém jazyce a o slovanských jazycích vůbec německy nebo latinsky. Budoucnost češtiny se jevila jako velmi nejistá.

(Pozn.: R. 1945, *bezprostředně po válce*, vydal Albert Pražák mimořádně cennou knihu, „*Národ se bránil. Obrany národa a jazyka českého od nejstarších dob do současnosti.*“ Má 410 stran.)

2. Fáze ofenzivní (1805 - 1830) - generace Jungmannova.

Josef Jungmann (1773-1847) horoval pro rozšíření živého českého jazyka ve společnosti. Patřil k romantikům, kteří budili lásku k vlasti. Pořídil obrovský „*Slovník česko-německý*“, svěžím jazykem překládal díla světové klasiky do češtiny, tvořil chybějící česká slova i vědeckou terminologii. Dával příklad pro vlasteneckou agitaci. „*Denice vzešla, jitřenka se rdí.*“

Ale stále bylo vlastenců málo a málokdo ještě věřil v budoucnost národa. Z té doby se dochoval krásný výrok mladého Palackého: „*Budeme-li se tak všichni chovat, pak ovšem musí zahynouti náš národ hladem duchovým. Já aspoň, kdybych byl třeba cikánského rodu a již poslední jeho potomek, ještě za povinnost bych si pokládal, přičiní se všemožně k tomu, aby aspoň čestná památka po něm zůstala v dějinách člověčenstva.*“ (Ta slova platila Dobrovskému a hraběti Šterberkovi s výzvou, aby psali česky. Stalo se to r. 1825.)

(Pozn.: *Kterýsi disident odsoudil obrození: „Kdyby nebylo Jungmanna, mohli jsme být Němci a mít klid.“*)

(Pokračování na straně 9)

3. Fáze vrcholná (1830-1848) - generace Palackého.

František Palacký (1798-1876), historik osvícenské kritičnosti i romantického nadšení. Muž světového rozhledu, vynikající organizátor. Jeho „Dějiny“ a politickým působením vrcholí české obrození. Označení fáze vrcholná se překrývá s označením doba předbřeznová, tj. doba před březnem 1848, kdy se u nás dalo novodobé revoluční hnutí po prvé do pohybu. Obrození národa literaturou umožnilo pomyslet i na obrození politické. Rok 1848 je revoluční v celé Evropě. (Paříž, Vídeň, Frankfurt...)

I u nás vypuklo revoluční vzrušení a nadšení, šířily se letáky, pořádala veřejná shromáždění, schůze, petice, došlo i na vyjednávání s vládou. A tím začal novodobý politický život v českých zemích. **Obrozený národ zatoužil po svěbytnosti, po svobodě, politickém uplatnění, po vlivu na řízení veřejných záležitostí, po právu usilovat o obecné blaho.**

Stálo to mnoho letitých a často strastiplných bojů, než se toho domohl. Než se podařilo zbavit se cizí nadvlády a získat samostatný stát. Stalo se to až roku 1918, po první válce světové. **Odvěký sen stal se skutkem: vznikla demokratická Československá republika.**

Charakteristika českého novověku od uznávaného historika, prof. Josefa Pekaře, shrnuje stručně a výstižně hlavní děje.. Ač katolík, napsal objektivně a podle pravdy:

„Na Bílé hoře neztvrděla kultura vyšší“ (zdůraznil, jako by předvídal, že nám to někteří dnešní vykladači budou tvrdit). „A jakkoli se potom vznesly kupole barokních kostelů a honosné fasády barokních paláců v pokatolické Praze, vítězství postoj jejich nemohl nikdy zaplašit památku slz a krve, jimiž v letech hrůzy naplnil brutální vítěz znásilněnou zemi... Bílá hora, ztráta české samostatnosti, ponížení a úpadek, bylo neštěstí, neštěstí bez míry a hranic.“ A pokračuje:

„Hle, jak úžasným tempem pracovaly dějiny. Od skepse vlastenců, proučích se před staletím (ovšemže jazykem německým), lze-li vůbec doufat, že by si český národ stvořil vlastní literaturu, od let, kdy nebylo jediné české vyšší třídy obecné školy, a kdy společenský, literární a úřední styk vzdělaných vrstev českého původu byl skoro naskrz německý, až k dnešku, kdy bohatstvím výchovných ústavů všeho druhu i kvantem produkce duševní můžeme se měřit čestně s nejpokročilejšími zeměmi světa, od let všeobecného německého poddanství... kdy země naše byla nesvobodnou provincií státu nám cizího, až k státu československému, až k plné samostatnosti...“

**Historici ukázali, jak světlo obrození zahna-
lo mračna pobělohorského temna. Stalo se to
již dávno.**

Ale nehrozí nám dnes nové „temno“?

Dovolte, abych připomněla jedno své dřívější setkání s památkami našeho obrození.

V zámku ve Žďáru nad Sázavou, pod Zelenou horou, bylo donedávna možno navštívit u nás zcela ojedinělé Muzeum knihy. Mohli jste tu sledovat bohaté soubory exponátů ze světových dějin písma a literatury. Bylo možno žasnout i nad provokující konfrontací dvou kulturních celků. V jedné místnosti bylo možno obdivovat slavnou francouzskou „Encyklopedii věd, umění a řemesel“ (1751-1772, s dodatky a rejstříky z r. 1780). Vitřiny od podlahy až ke stropu vyplněné 35 objemnými folianty v dokonale vazbě, dílo proslulých osvícenců od Diderota po Rousseaua. **A naproti v malých vitřinách, které se zdály poloprázdné – počátky českého a slovenského národního obrození.** Chudičké krejcarové knížky. Každá by se vešla do dlaně. Byly to výtvo-

ry, jimiž se národ, umlčený po roce 1620, znovu vracel do evropských dějin kultury. Našli jste tu např. sbírky veršů Thámových a Hněvkovského a „Krameriovy c. k. vlastenecké noviny“ z přelomu 18. a 19. stol. Časoměrné „Básně“ J. Kollára (z roku 1821), sešitové vydání Palackého „Dějiny národa českého v Čechách a na Moravě“ (1836). Byl tu Čelakovského „Ohlas písní ruských“ (1829) a o 10 let mladší „Ohlas písní českých“ (1839). A byl tu i doklad o „zrození básníka“, Máchův „Máj“ (1836), Erbenova „Kytice“ (1853) a „Babička“ B. Němcové (1855). Bylo to setkání plné dojetí, obdivné lásky a úcty.

(Pozn.: Je mi líto, že jsem o Muzeu knihy musela mluvit v minulém čase. Zelená hora, památka chráněná UNESCO, případně církev jako restituční a Muzeum knihy bylo r. 2014 zrušeno.)

Nezapomínejme, že v době, kdy ve Francii vycházela „Encyklopedie“, zbrojnice ducha pro Velkou revoluci, byli naši předkové ještě negramotní nevolníci. Povinná školní docházka platila od roku 1774, nevolnictví zrušeno r. 1781, stejně jako pronásledování pro náboženskou víru.

Ale již nedlouho po těchto osvícenských reformách čeští obrozenci probudili a oživilo jazyk a položili základy věd a umění. Pak zahájili i politický zápas. Do konce 19. stol. dosáhli mezinárodní úrovně a po 1. světové válce i politické samostatnosti v demokratickém Československu. **Dalo mnoho práce a úsilí překonat neblahé dědictví Bílé hory.** Teprve 100 let po tom, co končila edice slavné francouzské „Encyklopedie“, byla v Praze obnovena česká universita (1882). A další university, v Brně a v Bratislavě, vznikly až v Československé republice, po roce 1918. Nelze než vzpomínat na naše národní obrození s úctou a láskou. Bez něho by nebylo našeho svěbytného života, naší tvořivé činnosti, naší kultury. Ale vědí to ti, kteří idejemi ovlivňují veřejný prostor?

Stalo se podivnou módou dnes si nic z minulosti nepamato-
vat a nebo, což je zvláště nápadné a povážlivé, naši minulost a historické děje a osobnosti, kulturní dědictví nejen dílem zam-
mlčovat, ale i dílem všemožně znevažovat. Tak např. český mi-
nistr kultury se dal před lety slyšet, že „naše obrození nebylo to
pravé ořechové“, protože jsme se prý „vymezovali“ od Němců
a to nás „izolovalo“ od Evropy. Pan ministr asi nebyl v Muzeu kni-
hy, a tak si neujasněl, že naši obrozenci nijak nepzpůsobili naši
„izolovanost od Evropy“, ale naopak, a že kdyby se „nevymezili“
proti germanizaci, podlehl bychom jako národ asimilaci. Dnes
by tu nežil jediný Čech a pan ministr by neměl komu ministro-
vat.

**Pan ministr ovšem není se svým názorem sám. Od převratu
1989 nepřestáváme žasnout nad neutuchajícími proudy pohr-
davého a nenávislného ostouzení našich národních dějin
a naší národní kultury.** Chrlí je většina tisku i televizních kanálů.
Hledáme-li zřídla tohoto mediálně šířeného pomlouvání
a špinění, najdeme objemnou knihu „Úloha Čechů v dějinách“
(Praha 1991, 690 s.), kterou pod pseudonymem PODIVEN vydala
trojice autorů, P. Pihart, P. Příhoda a M. Otáhal. Prý zrcadlo, nast-
avené českému národu. Ve skutečnosti pomlouvácný pamflet, do
něhož se promítl příkrý, odmítavý vztah těch německých analistů,
kronikářů a historiků, kteří podporovali, zdůvodňovali a oslavo-
vali expanzivní a agresivní činy svých vládců během staletí.

**Máme teď u nás dvojí pojetí společných dějin Čechů
a Němců. Jsou to dvě vyprávění, která nemohou být proti-
kladnější. Srovnání obou pojetí lze (podle pramenů) podat
věcně a přehledně takto:**

**1. Podle Čechů přišli Němci do země jako kolonizátoři a doby-
vatelé.**

V německém podání přišli imigranti z německých zemí jako
nositelé a strůjci pokroku a činitelé vývoje.

(Dokončení na s. 10)

2. Dobu husitskou ctí Češi jako zdroj demokratických tradic země a počátek evropské reformace. Sláva českých dějin. Podle Němců to bylo hrůzostrašné a úděsné barbarství.
3. Baroko je pro Němce označením doby kulturního rozkvětu. Pro Čechy je to „temno“, do kterého byli uvrženi po porážce stavovského povstání, ztrátě suverenity, triumfu habsburské protireformace a zničení protestantské elity národa. Jen díky buditelům a národnímu obrození se opět stali národem.
4. Vznik Československé republiky r. 1918 znamená pro Čechy spravedlnost, návrat suverenity po dlouhých 300 letech nespobody, otevřenou možnost budovat s láskou nezávislý demokratický stát. Němci odmítli nový stát přijmout. Jevil se jim jako zneuznání jejich práva na sebeurčení a na seberealizaci. Až „Mnichov 1938“ přinesl jim kýženou nápravu a satisfakci. V očích Čechů bylo ovšem rozbití Československa příčinou německých spoluobčanů ve službách Hitlera vlezradou a zločinem.
5. Protektorát znamenal pro Čechy vyhánění z pohraničí, zatýkání, popravy, ponižování a pokořování, nejhlubší porobu, likvidaci inteligence. (Zavřeny vysoké školy, popraveno 60 universitních profesorů a docentů.) A budoucnost? Po vítězství Říše byla připravena totální germanizace, deportace, genocida. Ve vlastní zemi neměl zůstat ani jediný Čech. Podle Němců se Čechům za války nešlo špatně. Nemuseli rukovat do boje, měli co jíst na lístkový příděl, nebyli bombardováni.
6. Denacifikační odsun Němců z Československa z rozhodnutí vítězných mocností z 2. světové války přinesl Čechům rozuzlení dávných i nedávných excesů a základ stability evropského poválečného uspořádání. Němci v odsunu spatřili katastrofu, bezpráví a zločin všech zločinů.

Je pozoruhodné, jak po roce 1989 téma odsunu ožilo. Dříve bylo jak v SRN tak v Rakousku „tabu“ (jen s výjimkou vysídlenec-kých spolků). Bylo nepohodlné a trapně spojeno s nacismem.

PRVNÍ ŘÁD MEZINÁRODNÍ SPOLUPRÁCE UDĚLENÝ MIMO RF

Ministr zahraničních věcí Ruské federace Sergej V. Lavrov odměnil práci ruské básnířky a spisovatelky žijící v Brně Ljubov Nikandrovny Vondrouškové mj. za desetileté vedení Ruského kulturně osvětového spolku na Moravě. Vondroušková je též předsedkyně Koordinační rady ruských krajanů v České republice.

Velvyslanec RF v ČR Alexandr V. Zmejevskij odevzdal Ljubov Vondrouškové řád „*Za přínos mezinárodní spolupráci*“

Věřilo se, že časem zmizí ze světa vůbec. Paradoxně však sjednocování Evropy jako by probudilo demony minulosti. Objevila se „změna paradigmatu“. Mnohým ze spolků odsunutých dělá dobře zapomenout, co se skutečně stalo a přeměnit se z obžalovaných v žalobce. Chtějí trestat údajné „zločiny druhé strany“. O svých vlastních nic nevědí. A tento revanšismus získává vliv a podporu na nejvyšších místech.

I na nás dolehla „změna paradigmatu“. Mnozí dnes vykládají dějiny podle německého vzorového schématu. Říká se tomu „demýtizace“ a týká se všech významných období naší minulosti. Ale není to ani nijak složité. Podle německého pojetí je prostě všechno naopak. Připomeňme si jen pár příkladů: Nečekanou a nesmyslnou omluvu od prezidenta Havla za denacifikační poválečný odsun, stanovený vítěznými mocnostmi. Tvrdé revanšistické, pobuřující stanovisko bývalého uchazeče o prezidentský úřad. Neuvěřitelné ztotožňování naší národní identity s identitou bavorskou z úst předsedy minulé vlády. Prohlašování revanšistických Němců za spojence od současného premiéra, který údajně pokračuje tam, kde předchozí premiér přestal. Pohoršující paktování několika členů současné vlády s mluvčími útočných spolků odsunutých. Je to neomluvitelná kolaborantská servilita přeběhlíků na vládní úrovni. A k tomu připočteme přemnoho účelových tiskovin a ustavičné přepisování dějin v televizních pořadech – všechno v zájmu uvedené protičeské orientace.

Když před lety (1991) vyšel Podivenův manuál „demýtizace“ našich národních dějin, většina posuzovatelů jej kriticky odmítla. Ale oficiální mínění se s ním zřejmě ztotožnilo. Milan Kundera kdysi napsal, že se národy likvidují tak, že se jim nejdříve vezme paměť. Zničí se jejich knihy, jejich vzdělanost, jejich historie. A někdo jiný jim napíše jiné knihy, dá jinou vzdělanost, vymyslí jinou historii...

Nedovolme to. Bez odkazu předků a bez vlastní sebeucty bychom přestali existovat. Nechceme se přece proměnit v nevědomý, neodpovědný, manipulovatelný dav.

Nedopustme to!!

č. 519, který je první řád tohoto druhu udělený v cizině mimo území Ruské federace. Toto sdružení pořádá např. kulturní a vzdělávací festivaly národnostní menšiny asi pěti tisíc rodilých Rusů žijících na Moravě. Z nich půldruhé stovky zapsaných ve spolku RKOSM rozvíjí odkaz a tradice své původní vlasti za rostoucí přízně českých sympatizantů.

Moskevský Puškinův institut přidal do své partnerské sítě uplynulé dny nové brněnské středisko při RKOSM. Je jedním z 25 center, které chce institut letos a příští rok založit v 15 zemích světa. V Brně je vybavil vzdělávacími a osvětovými programy pro děti i pro pedagogy. Zavádí v nich nové metody výuky ruštiny a ruských reálií pro cizince, pro malé i velké žáky až po učitele. Od prvotního spojování slova s určitým obrázkem po složité slovní konstrukce a odbornou ruštinu.

K tomu od 15. do 19. května 2017 připravuje Mezinárodní cyrilo-metodějskou konferenci s programem od tvůrce prvního slovanského písma po dnešní životní způsob mezi Rusy a zahraničními Slovany. V programu vzdělávacího turizmu plánuje Puškinův institut a jeho střediska poznávací zájezd do ČR ruských žáků, kteří se učí ovládat češtinu. Naopak žáci brněnské Školy ruského jazyka a kultury pojedou seznámit se s životem lidí v Moskvě.

(vž - text a foto)

Velvyslanec RF v ČR A. V. Zmejevskij odevzdal řád předsedkyni RKOSM L. Vondrouškové.

❑ **NOVÁ VÁNOČNÍ KOLEDA.** Čtenáři jistě prominou, dříve jsem ji neměl k dispozici ze sítí.

Koleda, koleda, Štěpáne, co jsme měli, nemáme / Republiku bez dluhů, teď jen vládu tlučhubů / Peleší se, lžou a kradou, stejně skončí vzhůru bradou / Životní úroveň na nulu klesla, největší zloději drží se vesla / Poradte jim, proletáři, jak jste to jen dělali, že jste nám tu republiku bez těch dluhů předali? / Zemědělství byla chloubou, to nevěděl snad jen trouba / Až nad hlavu byla práce, za ni zdarma rekreace / V Klausovi se zrodil plán, „postarej se každý sám“ / Proto řada zbohatlíků uycucává republiku / Hodně zdraví do všech domů a od lékáren na sto honů.

❑ **SVĚDECTVÍ HEREČKY VLASTY CHRAMOSTOVÉ.** V Magazínu Práva z 3. prosince 2016 řekla, že v devadesátí si člověk už moc nepíská a co jí ještě zbývá? Narodila se v průserový den 17. listopadu v Brně a v jejím životě se toho dne odehrávaly jen tryzny za Jana Opletala, případně demonstrace, v ulicích obvykle znějí hlasité výkřiky a bývá v nich plno lidí. Zdůraznila, že v současné atmosféře si všichni myslí, že vážné společenské otázky se dají řešit „populárně“. Pletou si to se showbyznysem. Nabízet se na jakési estrádě na náměstí s tím, že chci být prezidentem, tak to trpím. To nejde! Hrubě se mi to nelíbí (*slyšíte, pane kandidáte na podnájemníka na Pražský hrad?*). A Vlasta Chramostová pokračovala svým rokem narození 1926, nádherné dětství ukončila válka, po ní přišel mír... a svoboda trvala pouze chvílečku. Začala dělat divadlo. V 50. letech měla za muže nepřítele vlády a strany, jak dále uvádí, Miloše Pavlince, který se svezl s Ottou Šlingem, v 60. letech, která byla nesmírně krásná, lépe řečeno nadějná, přišla o jediného syna, v 70. letech byla chartistka, v 80. letech ztroskotancem a zaprodancem a v 90. letech stihla velkou kariéru, byla tak drzá a rozhodla se vrátit na jeviště a stihla odehrát 22 rolí. Při návratu do mládí uvádí, že po uzavření konzervatoře v roce 1943 byla totálně nasazená do německé továrny u Kuřimi, vyškolili ji za zámečnicka a dělala vše, aby ta jejich letadla padala. Pod dohledem pedagoga Rudolfa Waltera hrávali komorní hry jako jediní v Brně. Do Brna se téměř nedostává. 12 let prožila před svatbou se Stanislavem Milotou a výtvarnice Ester Krumbachová jim řekla, že by bylo dobré se vzít, nemohli byste si ani donést buchty do kriminálu. Vzali se

a jsou spolu 55 let. O svém životě napsala knihu, vyjde v roce 2017. (*Vlasta Chramostová připomněla málo známé souvislosti svého života s Brnem.*)

❑ **NÁVRH ZÁKONA PROTI HANOBNÍ PREZIDENTA REPUBLIKY.** Několik desítek poslanců bez rozdílu politické příslušnosti se podepsalo, někteří podpis odvolali. Vláda návrh odmítla, máme prý již dost paragrafů na obranu prezidenta republiky (*křiklouni s transparenty s vulgárními slovy proti prezidentovi republiky toto rozhodnutí vlády pochopí tak, že vše je proti hlavě státu dovoleno!*). Ale tento návrh zákona šel mimo „mísu“. Všemi možnými způsoby mělo být přijato rozhodnutí postihnout velmi důrazně ty, kteří

STŘÍPKY O DNEŠKU

bezostyšně ohrožují státní symboly České republiky, jak jsou uvedeny v zákoně č. 3/1993 Sb.: velký a malý státní znak, státní vlajka, vlajka prezidenta republiky, státní pečeť, státní hymna. Naopak z těch, kteří vlajku prezidenta sebrali, dokonce ji rozstříhali na tisíce kousků a rozesílali je po známých, naše televize z nich při záběrech ze soudního jednání vytvořila „hrdinů“ tohoto nehorázného činu. V komentářích bylo uvedeno, že by se někdo mohl pokusit provést něco podobného na sídle prezidenta USA na Bílém domě. Je ale klid po pěšině, bylo odvoláno několik náčelníků ostrahy Pražského hradu, strážci „hrdinové“ mají zaplatit za sebranou vlajku prezidenta po dohaděch znalců kolik vlastně a jinak se neděje nic. Málo se uvažuje o tom, že jedna věc je nesouhlas s počínáním prezidenta, což je v naprostém pořádku, druhou věcí je způsob nesouhlasu – křik po ulicích a ten zvláštní při vystoupeních rektorů Univerzity Karlovy v Praze a Masarykovy v Brně. Ti se nad námi vznášejí v domněni, že sice prezident republiky tu je, zvou ho na různé akce, ale jaksi zapomínají a neuznávají, že jím nyní je Miloš Zeman. Tak se zcela otevřeně vyjádřil zejména ten pražský rektor. Oba tyto rektoři by měli přemýšlet o ubohosti svého počínání. Kolika hlasy byli oni zvoleni za rektory a kolika hlasy občanů byl zvolen dnešní prezident republiky. A již několik pokusů bylo v minulosti vysloveno, že by dnešní státní hymna měla být nahrazena jiným textem a jinou znělkou. Tak se činili ti, kteří neznají

dobu vzniku, důvody jejího výběru za státní české části státní hymny Československé republiky, při níž umírali odbojáři za 2. sv. války i při dalších slavnostních i smutných událostech za všech okolností doby.

❑ **TRAGÉDIE ALEXANDROVCŮ.** Mnoho z nás bylo šokováno touto událostí. Prezident republiky, premiér a další naši občané vyslovili hlubokou soustrast. Ministr kultury ji sice též vyslovil, ale neměli bychom přeslechnout poselství o pokoji lidem dobré vůle (*to si dovoluje ten, který loni pokoj politické scény obrátil naruby*). Jan Rejžek v Lidových novinách 29. prosince 2016 napsal, že mu volal o pádu ruského letadla s velkým cynismem a že ho jistě touto zprávou potěší. A Rejžek dodal: Ale no tak... (*jak to myslil, je ve hvězdách, asi zabrzdil*).

❑ **KHODNOCENÍ ROKU 2016 PREZIDENTEM REPUBLIKY.** Adam Junek v Lidových novinách 29. prosince 2016 napsal, že prezident při obsahově prázdném projevu (*což prý už bylo i v těch minulých*) dodržel přirozenost postoje při projevu, ale byla to přirozenost přežraného medvěda. V křesle prý seděl ve stylu fanouška fotbalové reprezentace, k dokonalosti mu chyběl dírkovaný nátělník, otevřená desítka a pytlík chipsů. Seděl vedle stolu, kolena široce od sebe a trochu zhroucený do boku křesílka, zakloněný na pravobok absolutně zničilo linii saka a kravaty, takže prezident působil ještě víc nakřivo. Extrémně neestetický zážitek by mohl národ stmelit do hromadného škodolibého posměchu (*uwedený popis je doprovázen fotografií, chyběl všudypřítomný šéf protokolu Forejt*). Projev prezidenta republiky na sv. Štěpána byl vcelku kladně hodnocen, ODS chyběla vize. (*Jakou vizi v minulosti měla ODS a hlavně jak ji spoustou „reforem a balíčků“ v koalici všeho druhu naplňovala! Raději nevzpomínat!*)

❑ **SUPERMEDIOKRAT SE OPĚT VYZNAMENAL.** Václav Moravec nedal pokoj lidem dobré vůle ani o svátcích. Pořad Fokus byl na ČT 24 ve dnech 23. - 25. a 30. - 31. prosince 2016 a dokonce i 1. ledna 2017, kdy většina lidí oslavuje Vánoce, konec roku 2016, Silvestra a příchod roku 2017. Pan generální ředitel České televize asi tyto věci přehlédnul a povolil vysílání Fokusu. Témata byla sice důležitá, ale do uvedených svátků totálně se nehodící. A 25. prosince se kandidát na Pražský hrad Horáček stále nakládal doprava, aby se národu připomínal. **kj**

Vyšel čtvrtletník Výboru národní kultury Lípa číslo 2/2016

Jsou v něm otištěny epigramy, satiry, citáty, verše Karla Havlíčka Borovského v souvislosti s výročím jeho narození 31. října 1821 v Borové u Přibyslavi. Odděluji každou krátkou, vesměs satirickou, úvahu dvojitou závorkou.

- *Nechod, Vašku, s pány na led, mnohý příklad známe, že pán sklouzne a sedlák si za něj nohy zláme.*
- *Tak to chodí na tom světě, každou chvíli jinak, dneska ctí tě za svatého, zítra budeš sviňák.*
- *Smažme husitskou válku z naší historie, i zhasne sláva českého národa. Ta jediná doba váží více než ostatní naše dějství, ba více, než celé věky čínské říše.*
- *V nouzi dá ti radu každý dobrý přítel, ale málokdo dá ti mouku pytel.*
- *Kdo si nechce hubu spálit, musí mlčet nebo chválit.*

Píseň Čechů r. 1850 // Zle, matičko, zle! / Švarcenberci zde: / jeden, ten je generál / a druhý je kardinál: / zle, matičko, zle! / Zle, matičko, zle! / Švarcenberci zde: / jeden, ten je arcibiskup / a druhý je taky ... / zle, matičko, zle! / (*Pozn. red. Lípy - K. H. B. měl na mysli ministerského předsedu Felixe knížete Schwarzenberga a kardinála Bedřicha Schwarzenberga, od roku 1850 arcibiskupa pražského.*)

Hlavní pravidla proti kněžím jsou:

1. Nic jim nedávat / 2. Nic jim nevěřit / Pak je s nimi lehko //.

Jaroslav Čejka - Absolutní rým na relativní pravdu / Ve víně je pravda / to je stará pravda. / Občas ovšem lež / okřikne ji „Lež“! / Já jsem vždycky v pravu / píšou to i v dnešním Právu“ // Ona totiž lež / má svou lesklou pleš / ale pravdě v její kšticí / bují různí příživníci // Ve víně je někdy pravda / ale jindy polopravda / nepravda či rovnou lež / (co se chová jako ta veš) // Na jazyku nás teď svírá / trpké víno z českých vinic / proto pozor na ta číra / viníků a taky vinic! / **Nedejte na třídní původ** (třídní původ není důvod) / kníže pán i jeho kmán / chce být v pravdě zachován / Kdo jsi v tom nevině / hledej se mnou ve víně / pravdu, co se odvíjí / ve znovínském nad Dyjí! //

Jiří Stano ze sbírky Polistopadové chřípečno z roku 2002 // Poučení z dějin / Každý převrat a pranicí / vedou vždy politici / Účet, který po nich zbyde / platí obyčejní lidé // **Nebát se krásť** // Starý slogan Masaryka / je to jenom žvást / Nové heslo má teď republika: Jen se nebát krásť! // **Přeběhlíci** // Ztratil tvář, co pro ně není um / hlavně připalozit se k hojným korytům / s vlky budou vždycky vítí / političtí konvertiti // **Politici** // I ti oni / všichni jsou hned stejní / když se octnou / na vládnoucím koni // **Uzákonění bordelu** // K přípravě změn Ústavy / měl bych návrh ten pravý / At se prostituce všem hla-

sy za veřejně právní prohlásí // At bez-trestně pášou / amorální skutky / nejen pouliční bědné / ale též mocenské prostitutky // **Sieg heil!** // Postavili už konečně glajchu / na dílo, jež nepovedlo se kdys rajchu / Dodělat je třeba malou práci: / Aby se též navrátili Sudetáci // **Povzbuzení** // Premiér nám vece: / „Nebojte se nezaměstnanosti / vždyť je zdravé přece / když se člověk postí“ // **Demokracie bez demokratů** // Máme demokracii prý, lidé zlatí / jenom jedno chybí, právě demokracii / Těch několik, co nám náhle spadlo z nebe / zařadilo do ní jenom sebe / / **Sametová hotentotština** // Zas ze same-tové skrýše / nové prznění tu je: / Už v novinách se nepíše / ale medializuje // **Kolo dějin** // Vlastní rozum, víme / přenáší i hory / zatímco my přenášíme / vždycky jenom vzory // V servilitě otázka tkví spásy / proto hbitě / na věčné zas časy // **Vlád-ní gramatika** // Češi mají jednu vládu / čeština má sedm pádů / Vše podléhá transformaci / Vláda svou hbitost neztrácí / proto vymyslíla nám / pád osmý / jímž se ptáme: Kudy kam? //.

Karel Sýs // Gusto, je tu husto / zaříkávači do genů generace hustí / A bude ještě hustěji / až se oklamané zástupy / do falešných magů s gustem pustí /

Ivan Votava „jen si tak sedím a kecám a kecám“ // Proč pořád proti EU protestujete, Pokud chcete EU rozbít, řiďte se do puntíku jejími předpisy: Nepřežijte to / . Vždycky mě rozesměje, když si uvědomím, jak náš premiér před každým rozhodnutím vztyčí nasliněný prst, aby věděl, odkud vítr fouká. A ono skoro vždy fouká z Bruselu // Myslím, že na změnu ve školství je pozdě. Ve vzdělávacím systému převládá debilizace // V naší veřejnoprávní televizi je zdravotně bezpečně sledovat pouze předpověď počasí, a to jenom proto, aby člověk věděl, jaké počasí zítra nebude // Je mi putna, že na náměstí duněla nějaká Putna // Měl by se urychleně léčit, než zemře úplně blbej // Nekoukej na tu televizi, nevztekej se, at tě nemusí personál přebalovat // Je faktem, že Schengen je velmi přísně střežen. Například loni v květnu proti ruským motorkářům // Slyšel jsem krásné pojmenování. Euroidiot. / / Vlčice mě překvapuje, že někdo zkoumá vztah mezi mužem a ženou. Vždyť přece frčí buzny a lesby //.

Tak si, milé děti, na dobrou noc přečteme pohádku o tom, jak třičtvrtě miliardovou EU musí chránit třístamilionové USA před stočtyřicetimilionovým Ruskem // Agresivní chování Ruska spočívá v tom, že

se neustále přibližuje k základnám NATO, a to ze všech světových stran. Na takové agresivní chování je třeba vojenská odpověď. Nejlepší bude vtáhnout do války celou Evropu. // Zbývá už jen doufat, že církevní hodnostáři se ze všeho tak přežerou, až prasknou, a tím pádem jim bude prd platné, kolik si nahrabali majetků. // Že prý Česko, Czech republic, Czechia. Houby, Kocourkov je to, Cat-land. // Zase jedna soutěž Miss bůhvíčeho. Sakra, proč to nenazvou správně. Přehlídka chovných samic pro fotbalisty, hokejisty a jiné zbohatlíky. // Ráno jsem vstal, pustil si zprávy a měl jsem dojem, že je den po Bílé hoře. / / Ulička Václava Havla. Má ta ulička zaplacené licenční poplatky? Budu to muset nahlásit Dáše. // A co takhle Odpadkový koš Václava Havla? // Zpravodajství ČT: 1. Info o výbuchu, počty mrtvých; 2. Info o obětech, číslo se zvyšuje; 3. Analýza odborníků kdo, proč, atd.; 4. Rozhovory s politiky a očitými svědky o tom, jaká to byla hrůza; 5. Najde se Arab, co zachraňoval životy, vrhal se do výbuchu, aby ochránil Evropany. Pí ár o tom, že všichni nejsou stejní; 6. Vystoupí jakýsi sluníčkářský Eurohujer a vyzve nás k tomu, abychom nepřisuzovali ty útoky islámu a uprchlické krizi; 7. Vyšetřování zjistilo, že viníkem jsou teroristé z ISIS. Důrazná výzva, abychom to nespojovali s islámem a uprchlíky. Teď je deset hodin dopoledne, u kterého bodu jsme? U pátého, šestého? // A jak to vidí naše vláda? Bude lhát, jako ostatně vždy //.

Jiří Žáček Tak pravil XY // Okolo Země dnes proletěla planetka, informoval XY přátele v blízkém hostinci. A naprosto bez užitku. Kdyby lépe mířila, mohla na Zemi vykonat kus užitečné práce třeba v sídle vlády nebo v poslanecké sněmovně. // Ministr z úsporných důvodů snížil hasičům platy, četl XY a poznamenal: Nebylo by lepší zakázat požáry a zrušit hasiče? Tím by se ušetřilo ještě mnohem víc! // Dlouho trvalo, než nás televize přesvědčila, že my Češi nejsme o nic lepší ani chytrější než ostatní národy, pravil XY po TV zprávách. A teď nastává druhá fáze - přesvědčit nás, že právě my jsme ze všech národů ta nejhorší pakáž. // At žije vláda, zvolal XY v prvních minutách nového roku. Přes všechny potíže nás dovedla z loňska do letoška. Musím přiznat, že takový úspěch jsem od ní nečekal, zvolal XY // Česká historie je pochopitelná jedine za předpokladu, že k Řípu naše prapředky nepřivedl praotec Čech, nýbrž Jára da Cimrman, pravil XY v kroužku přátel //

Karel Janiš

Brněnská kulturní scéna v únoru

Reduta premiéruje (9. II.) inscenaci Karla Veselého, Tomáše Součka a Vladimíra 518 nazvanou *Kmeny*. Jde o titul stejnojmenné knihy, první z tří dílů s jen mírně odlišnými názvy *Kmeny 0* a *Kmeny 90*. První kniha vyšla v roce 2011 a mapovala 26 městských subkultur z pera řady autorů. Hlavním iniciátorem byl Vladimír 518, vystupující rovněž pod jménem X-Kmen, občanským jménem Vladimír Brož, rapper vystupující se skupinou Peneři strýčka Homeboye - PSH, tvůrce komiksů, knih, ilustrací a vedoucí osobnost hudebního nakladatelství a umělecké skupiny Bigg-

Boss. Pod pojmem městská subkultura nechť si dříve narozený čtenář vzpomene na Máničky, Pásky aneb Štráfky a cestou do minulosti tam lze zařadit i vídeňské Plattenbrüder staré monarchie - flákače a pachatele drobné kriminální činnosti i brněnské Plotňáky, jež zpracoval v knize *Brněnská plotna* z roku 1929 Otakar Nováček. Jde o hlavní jazykový zdroj hantecu, z něhož žijí současní napodobovatelé a tvůrci novotvarů. Hantec, jako zločinecký argot, původně určený k utajení trestných činů, tak ztratil smysl a dnes se vydává za jazyk tehdejších nižších vrstev, což je nesmysl. Pravda je, že v Brně existoval česko-německý jazykový mix, jímž se obě národnosti dorozumívaly. Zmizel s odsunem Němců, neboť nebyl potřeba, a generační výměnou jeho uživatelů. Těmto tématům však tři výše zmíněné knihy věnovány nejsou. V dílu *Kmeny 0* mapující subkultury v rozmezí 1969 - 1989 jsou vedle sebe motorkáři a čtenáři sci fi literatury, nudisté a disent, fandové počítačů a pankáči, kulturisté a výtvarníci. Knihám i jejich autorům udělala v roce 2015 ČT reklamu 16 díly televizního seriálu, věnovaného jednotlivým subkulturám. Je otázka, zda z mapování subkultur minulosti vyplývají tehdejší dobové jistoty jako stálé zaměstnání a dotované ceny potravin. Důsledkem bylo, oproti dnešku, moře volného času, jenž bylo možno věnovat koníčkům a seberealizaci. Je otázka, zda se objeví aspoň náznaky této situace v inscenaci *Kmeny* v režii Braňo Holička.

Městské divadlo Brno premiéruje (17. II.) v režii Petra Gazdika drama Johna Steinbecka *O myších a lidech*. Dříve narození čtenáři, kteří znají knižní podobu díla si možná vzpomenu na filmové zpracování slavného režiséra Lewise Milestona z roku 1939 občas uváděné ve filmových klubech a postavu Lennyho v podání Johna Malkoviche ve filmu z roku 1992. Co říct o autorovi nobelistovi, pisateli sociálního románu *Bitva o stávce zemědělských dělníků* z roku 1936, reportáže ze světových bojišť 2. světové války *Svrhněte bomby* z roku 1942, kdy se na frontách začala situace obracet ve prospěch spojenců, kritikovi propastných sociálních rozdílů Velké hospodářské krize a zastánci uražených a ponížených, v nichž a v přírodě viděl panteistický odraz Boha. Režie je svěřena citlivému Petru Gazdíkovi a je na co se těšit v době, produkující stejné problémy, s nimiž se není schopna vyrovnat.

HaDivadlo reprizuje (22. II.) Směšnou temnotu Wolframa Lotze. Autor, zázračné dítě německé dramatiky, touto formou kritizuje virtuální svět médií, které zplošťují realitu na pouhou epizodu, parafrázuje a paroduje Conradovo *Srdce temnoty* i Coppolovu *Apokalypsu*. Autor je nositelem Kleistovy ceny a za Směšnou temnotu získal v roce 2015 ocenění Dramatik roku. Tolik rámcově. Ve skutečnosti se jedná o cestu labyrintem současného světa - o asijskou misi dvou příslušníků Bundeswehru po fiktivní řece, kde je ohrožuje Talibán a další nebezpečí. Autor

paroduje aktivistku, která hájí somálského piráta - dal se na piraterii z hladu, misionáře, původně úspěšného německého podnikatele, který zavrhl civilizaci a věnuje se pokřesťanství muslimů, velitele italské základny na řece, který z hygienických důvodů umístil uprchlíky z oblasti bojů mimo základnu, neuměli používat záchod, srbského obchodníka, který nemá nic proti přesnému „*humanitárnímu bombardování*“, kdy nešťastnou náhodou to odnesl jeho dům. Marná cesta až na konec řeky, kde velitel mise splní úkol navedením stíhacího bombardéru na cíl, důstojníka bundeswehru, který se zbláznil a vystřelil svou jednotku. Volné tempo odpovídá předloze, původně rozhlasové hře. Předvádí podívanou něco mezi kabaretem a kabinetem doktora Caligariho o to smutnější, že vše se opírá o realitu, absurdní skutečnost filtrovanou a změkčovanou médií, kde všichni mají pravdu.

(Ilustrační foto Tibor Dávid)

Divadlo Husa na provázku premiéruje (24. II.) dílo otce surrealismu Alfreda Jarryho *Ubu králem*. Autor, jehož jedině životní radosti byly veloped značky Clément Luxe 96, revolver jež používal místo zvonku a absint, byl žákem filosofa Henri Bergsona a spolubydlícím prvního oceňovaného insitního malíře Henri Rousseaua. V době fin de siècle, kdy intelektuálové zjistili, že technika nic nevyřeší a naopak zvyšuje sociální rozdíly, mnozí volili z bezvýhodnosti sebevraždu. Stejně východisko z bídy volily lidové vrstvy nebo v důsledku společenského tlaku

a hrozící bídy např. gravidní služby. Masaryk vysvětloval tento fenomén ve spise *Sebevražda* hromadným jevem společenským moderní osvěty, úpadkem mravnosti a Gellner reagoval oslavou bohémství. Jarry reagoval stejně, v duchu hesla dožívajícího starého Říma - *Carpe diem* a zvolil příjemnější cestu ze života prostřednictvím absintu ve věku 34 let v roce 1907. Bicykl a jeho blahodárné působení na prostatu byl záplavou jeho románu *Nadsamec*, kde karikoval sportovní zápolení na příkladu sexu. Otec Ubu karikoval měšťáka, odhodlaného mít se dobře v jakékoliv době za každou cenu, i jako předobraz pozdějších diktátorů. Režisér *Provázku* Vladimír Morávek obsadil do hlavní role Miroslava Donutíla a následuje tak inscenace - *Honzlovu* v *Osvozeném divadle* v roce 1928 s Janem Werichem, *Grossmanovu* z roku 1964 s Janem Libíčkem, *Duškovu* v *Divadle v Reznické* z roku 2003 s Bohumilem Kleplem. Nezbyvá než popřát režisérovi s hvězdným obsazením hlavní role stejný úspěch jaký měli jeho předchůdci a vybočení z mainstreamu reprezentovaného červenými trenkami nad Pražským Hradem. Tento mainstream nejen dehonostuje jeden ze symbolů státu za nějž umírali účastníci I., II. a III. odboje, ale svým opakováním, včetně plakátu *Divadla Husa na provázku*, vyvolává v pamětnících vzpomínku na bezobsažné propagandistické mantry stalinismu. Jen škoda, že nelze mladé generaci, na níž je zaměřena tvorba divadla, předat autentický zážitek atmosféry dob minulých, aby mohla porovnávat. Tehdejší propaganda vyvolávala ve většině veřejnosti, stejně jako dnes trenky, odpor. Dnešní propagandisté tak jako Bourboni nic nezapomněli a nic se nenaučili. Přesto se snaží vytvářet všeobjímající prostor, aby občánek - nevěřící Tomáš - při něm opakování pochopil, že ona devadesát devětkrát opakovaná informace je pravdivá.

Buran Teatr uvádí (11. II.) Malé divadlo kjógenu se třemi japonskými fraškami. Kjógen jako žánr vznikl v Japonsku před

(Dokončení na straně 14)

aneb co lze vidět v galeriích a muzeích v Brně

Moravská galerie v Uměleckoprůmyslovém muzeu vystavuje kolekci keramických krystalických váz Milana Pekaře. Autor byl za kolekci nominován v kategorii Designér roku v soutěži Czech Grand Design 2014. Jde o glazury vzniklé experimenty, opírajícími se o odbornou literaturu. Autor používá stříbro a jiné drahé kovy, které s dalšími složkami krystalizují podle teploty pálení a postupným chlazením. Každá glazura je unikátní a neopakovatelná, tvrdí se v anotaci výstavy. Je otázka jak by viděli experiment staří mistři, např. vyškovští keramici, kteří přidávali do červené glazury zlato a výsledek musel být standardně stejný, jinak by výrobek neprodali a mohli bychom pokračovat sklářským ztraceným tajemstvím tmavého opakního skla hyalithu z Novohradských skláren. K vázám Milana Pekaře lze říci, že jejich barevné efekty jsou blízké keramice 1. pol. 19. století a hlavně pak secesi. Nelze nezpomenout Josefa Čapka: „Secese, než se jí zmocnily továrny, byla ve své podstatě exkluzivní umění.“

Moravské zemské muzeum uvádí výstavu přenesenou z Muzea loutkářských kultur v Chrudimi. Výstava přibližuje loutkářskou tvorbu významných českých divadelníků, – osmaosmdesátiletého řezbáře a loutkáře Františka Vítka a osmdesátileté výtvarnice a loutkářky Věry Vítkové-Říčařové. Vystaveny jsou loutky a scény z hradeckého divadla DRAK, kde Vítkovi strávili největší část svého uměleckého života a vytvářeli tak na zlatou éru Draku.

Dům pánů z Kunštátu v Galerii G99 vystavuje do 26. III. práce pedagogů Katedry výtvarné výchovy Pedagogické fakulty MU a jejich studentů. Název výstavy je Na tělo a lidské tělo je tématem, který se v historii proměňoval od antické a renesanční adorace po středověké a barokní zatracování. V současnosti je tělo opět adorováno, ale před oči veřejnosti se staví IT technologií virtuálně upravené nereálné vzory, jež mají s realitou modelů málo co společného. Tělo se rovněž stává nástrojem moci politiků. Masaryk v pokročilém věku jezdil na koni, Mao v pozdním věku přeplaval Žlutou řeku a Putin je nositelem 8. stupně černého pásu v karate.

Muzeum města Brna na Špilberku uvádí do 2. IV. Exkluzivní výstavu zakladatele op artu Victora Vasarelyho. Původem Maďar odešel v roce 1930 do Francie, kde pracoval jako grafik v renomované tiskové a reklamní agentuře Havas, tehdy srovnatelné s agenturou Reuters. Jeho hvězdné hodiny vzešly v 50. letech a trvaly nepřetržitě dál. V roce 1976 Vasarelyho muzeum v Aix-en-Provence, postavené dle Vasarelyho návrhu, slavnostně otevřel francouzský prezident Georges Pompidou a v tomtéž roce byl v Centre Georges Pompidou v Paříži odhalen Vasarelyho velký kinematický objekt Georges Pompidou. V roce 1982 vytvořil 154 sítotisků, jež jako grafickou zvláštnost vzal sebou kosmonaut Jean-Loup Chrétien do vesmíru při letu sovětsko-francouzské posádky v kosmické lodi Sojuz T-6 k orbitální stanici Saljut 7. Tato díla byla pak prodána ve prospěch UNESCO. Vasarely zemřel roku 1997 jako 90. letý v Paříži, ale mládí trávil v Piešťanech v tehdejších Horních Uhrách.

Galerie Architektury Brno ve spolupráci s Galerií Jaroslava Fragnera v únoru uvádí 15 nedávných projektů japonského architekta Kengo Kumy. Je představitelem udržitelné architektury, založené na respektu k okolí, harmonii s jeho přirozeným stavem, namísto snahy po jeho opanování dominantní stavbou. Proslul svou schopností kombinovat tradiční japonské principy s moderním přístupem. Staví v Japonsku, ale evropské realizace jsou ve Francii, kde má od roku 2008 kancelář. Jde o stavby Besancon Arts and Culture Center a FRAC v Marseille. Poslední objednávka z roku 2015 je Olympijský stadion pro olympiádu Tokio 2020.

(Ilustrační foto Tibor Dávid)

/V-zh/

KULTURNÍ KALEIDOSKOP

(Dokončení ze strany 13)

600 lety. Představení je dvacetiminutové, hrají v něm dva až čtyři herci, her existuje na 200. Ke každé z nich je přesně daný popis pohybu, scény a choreografie. Herec tak přesně ví, co má dělat a kdy to má dělat. Jde o jediný evropský soubor, který se stabilně věnuje studiu, realizaci a uvádění japonských frašek kjógen ve svém rodném jazyce. Právě před rokem Malé divadlo kjógenu převzalo v Tokiu cenu Zaikašó, která je udělována divadelním ústavem při univerzitě Hósei. Jsou prvními cizinci, kteří toto ocenění získali.

Divadlo Polárka premiéruje (18. II.) inscenaci Cirkus Unikum z pera a v režii Jirky Jelínka. Jde o loutkáře, zakladatele hradeckého divadla Dno. Za inscenaci Cirkus byl oceněn cenou Divadelních novin za alternativní umění a cenou Zlatý Erik za nejlepší loutkovou inscenaci roku. Cirkus má podtitul pro diváky od 5 let.

Hudebně-dramatická laboratoř JAMU Divadlo na Orlí v premiéře uvede (12. II.) hru Světlo pod Café Brel. Autor Geno Terruso, prezident Americké Akademie dramatických umění v New Yorku, je hostujícím profesorem JAMU a inspiroval se texty šansonů Jacqua Brela. Děj muzikálové revue, složené z Brelových šansonů, se odehrává za 2. světové války ve sklepním hudebním klubu Café Brel v Londýně, kde se schovává před bombardováním starší pár, taxikář, mladá herečka, voják-dezertér a mladičká dívka, která právě utekla od rodičů. Doufejme, že to nebude pohled hollywoodských filmů na válku, když u nás ještě žijí účastníci této doby, kteří nedezertovali do suterénních klu-

bů. Muži bojovali za kniplem stíhačky a ženy při bombardování držely službu v ulicích. Navíc z opačné strany fronty ještě žijí pamětníci bombardování protektorátního Brna.

Hudební fakulta JAMU uvede (17. II.) písňový večer s programem nepřilíživě často slychaných písní Jeana Sibelia, totéž platí pro uvedení (18. II.) Ódy na lotos pro sólovou violu Tigrana Mansuriana, českému posluchači téměř neznámého arménského skladatele, nositele ceny Grammy za rok 2005. Neméně exotické bude (25. II.) provedení experimentální komorní opery Lucie Páchové Orisstea v Divadle na Orlí, inspirované mytologií, uměním a hudbou původních kmenů indického státu Orissa, domorodými animistickými rituály, asijským stínovým loutkovým divadlem i terénními nahrávkami z cest po indickém venkově. Jde o kompozici pro soubor bicích nástrojů, hlasy a stínohru. Dříve narozený posluchač vzpomene na wajangy, jihoasijské stínové loutky, dovezené brněnskou Radostí ze zájezdu z Vietnamu v polovině 50. let a představení, s nímž jezdili po ZŠ.

Filharmonie Brno uvede (17. a 18. II.) v Besedním domě, za řízení Case Scaglione skladbu Aarona Coplanda Lincolnův portrét. Skladba sestavená z fragmentů proslovů a dopisů prezidenta Abrahama Lincolnova a z citátů dobových populárních písní vznikla v roce 1942, kdy USA obtížně odolával japonskému útoku v Tichomoří, potud její vlastenecký ráz. Role vypravěče se ujme americký herec Brian Caspe. Zazní i Beethovenova Eroica, původně skladatelem dedikovaná Napoleonovi, který v jisté fázi své kariéry představoval naději pro demokraticky smýšlející intelektuály Evropy. Po svém jmenování císařem zklamáný skladatel dedikaci zaškrtnal a věnoval skladbu neznámému hrdinovi, bojovníku za ideály Velké francouzské revoluce. /V-zh/

3 × Z VNK V BRNĚ

Uzavřeli jsme rok 2016. Ohlédneme-li se do podzimu, jsme potěšeni velkým zájmem o přednášku prof. PhDr. Stanislavy Kučerové, CSc. Tato přednáška se konala 19. 10. 2016.

Název „Dočká se obrození probuzení?“ odpovídá, jak je v písemné verzi uvedeno, na „jedno mejlované divení“ ... nechápu, jak ještě člověk v 21. století může mít takové myšlenky, jako je vlastenectví ... na co si to vlastně hrajete v dnešním globalizovaném světě? (Anonym, SV 64/2004).

Tomuto anonymu byla tato obsáhlá přednáška na vysoké úrovni zcela kvalifikovanou odpovědí. Současné závěry: obrana dějin našeho národa je znovu aktuální, čemu slouží údajná „demytizace“ našich národních dějin, v historii jde především o to, za kterými cíli stojíme. Co je protinárodní nihilismus, jehož výsledkem je sebedestrukce sebedůvěry národa. Je záslužné, že se tohoto textu ujme naše Echo a zpřístupní ho čtenářům, kteří nemohli přijít 19. října na tuto přednášku na Křenovou.

9. listopadu 2016 se představilo nové nakladatelství Kmen. Sešli jsme se na Kopečné 20 v kavárně Zákoutí. Kromě jiných titulů (M. Florian - „Polní tráva“, Petr Žantovský - „Zakázané květiny“, Alexej Mikulášek - „Realitou k tvorbě“) dominoval Almanach Kmene 2016 s podtitulem Hej Slované! Letošní almanach obsahuje básně, povídky a další práce od 26 autorů. Naše poděkování patří autorům, předkladatelům Ivaně Blahutové a Michalu Doubkovi (HaNo 14. listopadu 2016). Vybízíme zájemce o uvedené knihy, které Vám asi jinde nenabídnou, aby se kontaktovali na této adrese: Nakladatelství Kmen, Nová 325, 683 52 Křenovice (e-mail: info@nakladatelstvi-kmen.cz).

Rok uzavíráme Vánočním koncertem v sále ÚMČ na Brněštrřed, Dominikánská 2. Jako obvykle tento koncert uváděla paní prof. Jarmila Krátká. Studenti zpívali za klavírního doprovodu Mgr. Lenky Císařové. Okouzlovali svým bezprostředním mládím. Program, složený z muzikálových čísel a posléze i koled a populárních písní 60. let, nezklamal. Téměř plný sál vyslechl duet z Mamzelle Nitouche. Obecenstvo a my z VNK jsme tímto dostali od pí profesorky vánoční dárek, který nikdo nečekal. Tento duet zpívala se studentkou ona sama. Její krásný, nedotčený hlas, který si stále zachovává svěžest i půvab projevu, byl okouzlujícím

a naprosto nečekaným překvapením. Vřelé díky, paní profesorko, ať Vám to stále zpívá, jak ten nezapomenutelný večer 7. 12. 2016.

Vážení přátelé a příznivci, touto dobou vzpomínáme na prvního předsedu VNK v Brně PhDr. Štěpána Vlašína, DrSc. a na doc. PhDr. Vladimíra Šaura, CSc. Oba odešli v tomto čase před léty, ale jejich památka a naše vděčnost za léta práce, kterou odvedli pro VNK v Brně, stále žije. Dovolte mi poděkovat všem, kteří pro VNK pracují a zároveň poděkovat Vám všem za přízeň, kterou nám stále zachováváte.

Naše plánované pořady pro I. čtvrtletí r. 2017:

1) 22. února v 16 hodin literární pořad „Neuměl bych zapomenout“ (A. Drábek, nakladatel, básník a překladatel). Uvádí M. Veselá, ukázky recituje I. Kreslík (Křenová 67).

2) 6. března v 16 hodin literární pořad: Václav Franc, lékař, básník a spisovatel (místo bude určeno). **Marie Veselá**

„NEUMĚL BYCH ZAPOMENOUT“

(Antonín Drábek – nakladatel, básník, spisovatel a překladatel)

Autor pořadu: **Marie Veselá**

Recitace: **Ilja Kreslík**

Pořad se koná
ve středu 22. února 2017 v 16 hodin
Křenová 67, ve 2. patře, č. 310
(tramvaj č. 8, zastávka Masná)

DOBROVOLNÝ PŘÍSPĚVEK VÍTÁNÍ
SRDEČNĚ ZVEME NAŠÍ VEŘEJNOST, ČLENY, PŘÁTELE I SYMPATIZANTY

Kontakt: poštovní schránka VNK Brno, Křenová 67, PSČ 602 00
www.vnkbrno.cz vnkbrno@email.cz

Muzikál Chaplin měl v Brně evropskou premiéru

Evropskou premiéru měl 21. ledna v Městském divadle v Brně muzikál Chaplin. Brněnští divadelníci, kterých se zapojilo do skutečného díla autorů Thomase Meehena a Christophera Curtise nezvykle mnoho, se do představení doslova zamilovali.

Za uplynulé tři měsíce uvedlo toto divadlo jako první dvě české a jednu evropskou novinku. Po listopadové premiéře romantické činohry Zamilovaný Shakespeare to byla v prosinci černá komedie Ryba potmě. Nyní v lednu představuje životopisný muzikál o legendě filmového plátna (má na svém kontě asi 90 filmů) s názvem Chaplin. Tato renesanční osobnost, která ovlivnila další generace tvůrců a umělců, si psala k většině svých filmů svůj scénář, sama je režisovala a vytvořila v nich sama i hlavní roli. V éře zvukového filmu Chaplin skládal ke svým novým filmům i vlastní hudební doprovod.

Muzikál Chaplin uvedli autoři poprvé v New Yorku v r. 2006. Na Broadway se dostal po řadě přepracování jako oficiální premiéra 10. 10. 2012 a po půldruhé stovce repríz bylo dílo opět přepracováno. Na české jeviště přichází krátce po své premiéře v překladu a úpravě **Stanislava Moší** a **Zuzany Čtveráčkové**. Moša zároveň ve funkci režiséra uvedl, že hudební nastudování mají na svědomí dirigenti **Martin Procházka** a **Tomáš Küfhaber**. Moša též vysvětlil, že brněnský příběh Charlieho Chaplina (narozen v r. 1889) tak, jak se mohl stát, představuje tuto složitou osobnost z mnoha úhlů pohledu. Od jeho jeho cesty do Kalifornie, kde našel uplatnění v groteskách přes jeho geniální postavy tuláků až po angažování se v parodování A dolfa Hitlera, který tehdy zabíral Evropu. Za frašky nacistů byl ale obviněn z komunistické propagandy a z USA musel emigrovat do Švýcarska. Až v roce 1972 byl Chaplin vyzván, aby si přijel do Hollywoodu pro cenu Oscara. Učinil tak a rok poté zemřel.

V brněnském muzikálu se v osobě Charlieho střídá hned šest her-

ců. Ve stáří sedmi let, kdy odstartoval svoji uměleckou kariéru, jej hrají alternativně šestiletý **Rostislav Jatel** nebo stejně starý **Erik Sedá**. Chaplina ve středním věku (v Londýně i při jeho režisování a psaní scénářů v Hollywoodu) hrají **Daniel Rymeš** nebo **Marco Salvadori**. Jako starého muže představují Chaplina **Jan Mazák** nebo **Tomáš Sagher**. Zobrazili jeho jednoznačně humánně akcentovaný vztah ke světu s kritickým myšlením vůči zvrhlé politice i s jasným názorem na bídu společnosti ve které žil. Složili poctu angažované občanské osobnosti 20. století.

Režisér a ředitel divadla Moša poznamenal, že pro tento neobvykle bohatě obsazený muzikál napsal jakýsi „jízdni řád“, tedy rozpis kdo, kdy, v jaké roli hraje na vyvýšenou plachtu o rozměrech 1,2 x 6 metrů. To včetně postav Chaplinovy matky, se kterou měl trvale napjatý vztah a která jeho tvorbu přesto velmi ovlivňovala a inspirovala ho. Také jeho otce, který se upil - proto měl Chaplin vůči alkoholu velmi negativní vztah. Muzikál popisuje i jeho mimořádně vřelý vztah k ženám. Měl hodně dětí a se svojí čtvrtou mladičkou manželkou žil v exilu ve Švýcarsku. V Hollywoodu udělali Chaplinovo muzeum, u muzea tato osobnost sice byla, avšak dovnitř nevstoupila. Brněnská muzikálová inscenace ale počítá se vstupem Chaplina do jeho muzea a uvnitř se vzpomínáním na etapy jeho života. Dle zkušeností rodičů a vůbec veřejnosti zná Chaplina dobře starší a střední generace. Brněnští umělci jsou proto velmi zvědaví na reakci mladých diváků, kteří se jím za uplynulé čtvrtstoletí příliš nezabývali a někteří nedovzdělaní sotva vědí, kdo že to vůbec má být. Jeden z představitelů postavy Charlieho Chaplina středního věku D. Rymeš vysvětlil, jak musel dlouho studovat postavy tuláků, učit se chodit a pohybovat zvláštním způsobem, jak to dělal Chaplin. Přijďte se podívat, jak se to nejen jemu podařilo! **(vž)**

Naši únoroví jubilanti

1. 2. František KOVÁŘ, 92 let, Josef DOBROVOLNÝ, 44 let, oba MO 2901, Svatopluk KÁŇA, 83 let, ZO 0305;
2. 2. Blažena POSPÍŠILOVÁ, 68 let, ZO 0305;
4. 2. Miloš KONEČNÝ, 79 let, Josef ČÁSEK, 71 let, oba ZO 3003, Miroslav HAMERNÍK, 73 let, ZO 0316;
5. 2. Jiřina SÝKOROVÁ, 89 let, MO 1101, Václav ŽALUD, 69 let - redaktor Haló novin a ECHA;
6. 2. Pavel HALUZA, 33 let, MO 1101;
7. 2. Jaroslav NEVĚDĚL, 92 let, František OBROVSKÝ, 95 let, oba MO 1101, Jan ČERVINKA, 63 let, ZO 2710;
8. 2. Vladimír GEISSEL, 55 let, ZO 3023;
10. 2. Marie STODŮLKOVÁ, 91 let, ZO 2202, Eduard NEŠPŮREK, 66 let, MO 1101;
13. 2. Marie TICHÁ, 89 let, MO 2901, Ludmila ABRAHÁMOVÁ, 87 let, MO 1401, Libuše GOTTWALDOVÁ, 77 let, LKŽ, Miloslav MACH, 87 let, ZO 0309;
17. 2. Milena BEDNÁŘOVÁ, 77 let, MO 2901, Ivanka MACHOVÁ, 86 let, ZO 0309;
18. 2. Františka ONDROVÁ, 88 let, ZO 2101;
19. 2. Vlasta MAUEROVÁ, 95 let, ZO 0419, František ČÍP, 92 let, LKŽ;
20. 2. Zdeňka STREJČKOVÁ, 68 let, MO 1101, Ing. Lubomír POSKER, CSc, 91 let, ZO 2101;
21. 2. František KAPL, 75 let, MO 2901;
25. 2. MUDr. Jana FOJTOVÁ, 72 let, ZO 0305;
26. 2. Věra HRDLIČKOVÁ, 68 let, ZO 0505;
27. 2. Rostislav NOVOTNÝ, 94 let, ZO 0305;
28. 2. Karel KŘIVÝ, 85 let, František POKORNÝ, 82 let, oba MO 1101, Alena KARÁSKOVÁ, 64 let, ZO 0502.

Všem našim jubilantům děkujeme za práci pro stranu a sociálně spravedlivou společnost a do dalších let přejeme pevné zdraví a osobní pohodu! ZO (MO) KSČM, LKŽ a redakce ECHO. did

Žijí ve vzpomínkách

10 let soudruh Leopold ŠAFÁŘ, funkcionář naší strany ve funkcích na OV ve Znojmě a v Blansku, aktivista KV a v sekretariátu vedoucího tajemníka KV KSČ v Brně. Byl též místopředsedou ObNV Brno I.

5 let soudruh Florián BŘOUŠEK, předseda Svazu důchodců ČR v Brně a redakce časopisu Brněnský senior. Znalec zákonů, vyhlášek a nařízení o bytech **soudruh Antonín KRCH**, který uměl poradit každému v problémech privatizace a nájemného v obecních bytech apod.

Po listopadu 1989 nepřevlékli kabát a zůstali věrní myšlenkám o sociálně spravedlivé společnosti.

Karel Janiš

Uctili památku moravských odbojářů

Na čestném pohřebišti Ústředního hřbitova se 24. ledna uskutečnil pietní akt na počest čtyřiceti moravských odbojářů, kteří byli popraveni těsně před osvobozením Breslau (dnešní polské Vratislavi) Rudou armádou. Akci organizuje ČSBS a i letošní vzpomínky se zúčastnili také příbuzní obětí, zástupci Společnosti Ludvíka Svobody a dalších vlasteneckých organizací, kaplan Univerzity obrany i několik mladých lidí.

Těsně před evakuací káznice v Breslau před postupující Rudou armádou bylo v lednu 1945 vybráno 40 odsouzcenců, kteří pak čekali na výkon trestu smrti. Zatímco ostatní vězňové a odsouzené evakovali na západ do jiných nacistických káznic, tuto skupinu vězňů 24. ledna 1945 popravili a hromadně pohřbili. Zachovalo se svědectví vězňů, kteří po popravě pomáhali při pohřbení zabitých. Po válce se podařilo jejich tělesné ostatky exhumovat a převést do Brna. Zde byli s poctami pohřbeni na Čestném pohřebišti Ústředního hřbitova v prosinci 1946. Tradici pokládání kytic založili v den pětáctýřicátého výročí popravy dva bývalí vězni z Breslau, František Vašek a Josef Styx. (vž, did)

PhDr. Alena Šimková, CSc., předsedkyně brněnské pobočky Spol. L. Svobody a mjř. v. v. Tibor Dávid - jednatel SLS.

V centru otevřeli nový parkovací dům

Nový vícepodlažní parkovací dům pro 361 vozidel s názvem Domini park otevřeli v Brně v Panenské ulici mezi magistrátní radnicí a hotelem International. Ceny za jeho užití jsou stejné jako v podzemním parkovišti před Janáčkovým divadlem.

Objekt za čtvrt miliardy korun počítá s přijetím i vozidel invalidů a rovněž aut s motory na stlačený zemní plyn či jiné pohonné médium. Střecha parkovacího domu poskytuje zbrusu nové výhledy na věže a střechy ve středu města. Výškový objekt se rodil složitě ve stísněných prostorách s ohledem na hlučnost, prašnost a složitou dopravní situaci v Brně. Další hromadné garáže se stavějí nedaleko od něj jako podzemní část budoucího Janáčkova kulturního centra. Magistrát zamýšlí postavit ještě jeden parkovací dům u hlavního vlakového nádraží. (vž)

Odešel ...

Ve věku nedožitých 92 let člen ZO KSČM 3002 soudruh Jaroslav Hökl.

Zúčastnil se odboje za války, spolu s předválečnými soudruhy založil AV NF v místě bydliště a velké úsilí vynaložil při budování nových nebo rozšiřování již existujících závodů a podniků v našem kraji. Při působení ve všech funkcích v odborech a v komunistické straně usiloval o vybudování sociálně spravedlivé společnosti, zejména když byl tajemníkem pro stranickou práci v průmyslu a členem předsednictva KV KSČ v Brně.

I po odchodu do důchodu v roce 1986 v tomto úsilí pokračoval v rozhovorech s občany, aby je získal jako voliče naší strany ve volbách konaných v místě bydliště a na Pohořelicku. Využíval velké znalosti o dění u nás i ve světě, které získával četbou stranického tisku i studiem dokumentů sjezdů a zasedání ÚV KSČM. Měl vždy na mysli zájmy lidí žijících se poctivou prací. V tom byl příkladem pro nás všechny.

Poslední rozloučení s ním bylo 24. ledna 2017 v brněnském krematoriu. Ale soudruh Jaroslav Hökl bude žít v naší paměti jako příklad svědomitého a obětavého funkcionáře, hluboce přesvědčeného komunisty, obdivuhodného a dobrého člověka.

Čest jeho práci a památce!

Karel Janiš